

in aeneo tauro necatus est. Cuius Romae templum festumque colitur. Sunt & alij huius nominis martyres. Eustephius Aphrodiseus sophista, scripsit Declamationes. Suidas. Eustochius Cappadox sophista scripsit ad Constantem principem de Cappadocia aliarumque gentium antiquitate. Idem. Eusebius Pamphili, praesul Caesareae Palaestinae, scripsit historiae lib. X. conuersos a Ruino, De praeparatione euangelica, conuersos a Trapezontio. Epitomen temporum, conuersum a diuo Hierony. Multaque alia quae non extant. In pergranda bibliotheca una cum Pamphilo martyre diligentissimus uestigator. Hic teste Hiero. in epist. xlvij. Constantino magno cum ille Caesarea uenisset: & si quid ei opus diceret, respondit, minime: cum mihi tua libertate sit satis: uerum quod magis opto, iube per orbem terrarum gesta martyrum, & quicquid inter christianos actum sit, apud omnia loca, ex publicis ac priuatis monumentis exquiri, ac mihi adferri. Ex quo ille postea tum uniuersae historiae scriptor apparuit. Sed & ipsemet fateetur plura a bibliotheca Alexandri praefulis Hierosolymitani se accepisse. Idem quoque Hierony. in Apologia, ut hereticum eum taxat his uerbis. Eusebium doctissimum dixi, non catholicum: nam a fide desciuisse dixi, quam Origenis dogma probare sit uisus, cum in eius defensione sex lib. ediderit. In iure quoque pontificio eius tantum chronica simul & historia recipitur. Eusebius natione Sardus ex lectore urbis Romae, ob religionem & doctrinam praesul Vercellensis factus, a Constantino principe Cappadocia missus in exilium fuit. Dein sub Iuliano reuersus Vercellas. Edidit commentarios Eusebii Caesariensis in Psal. quos ipse ex graeco in latinum conuerterat. Tandem ab Arrianis domo extractus ac lapidibus obrutus, ut alij tradunt, domi in cubiculo inclusus: post mensis vii. decessit, Valentiniano ac Valente imperantibus. ex Hiero. Eusebius praesul Emisenus, Rhetorici elegantisque ingenij eodem teste auctore multa etiam conscripsit. Fuit Constantij principis temporibus: sub quo extinctus est, ac Antiochia sepultus. Eusebius praesul Nicomediensis Arrianae sectae, quae idem testatur author, Constantinum tunc in Persas proficiscentem baptizasse. Historia uero tripartita dicit, hunc Eusebio Caesariensi maxime amicum fuisse, adhortatumque per litteras eum, ut semel sumptam Arrii opinionem tueatur, & seruet, fretumque potentia Constantij plures alios in eodem errore confirmasse. Eusebius Cremonensis presbyter ex Hieronymi discipulis, qui eius successit administrationi, uitamque conscripsit. Euphemia uirgo Chalcidonensis, martyr sub Diocletiano: post multas poenas diuinitus euasit: tandem leonibus obiecta iterum xvi. Cal. Octob. alia in Dorothea dicitur Euphrosina apud Alexandria uirgo nobilis: nuptias aufugit in quoddam coenobium ubi pater degebat, ignota habitu uirili, in qua perseuerauit usque ad extremum: annos uidelicet xxxvi. in morte tantum se patri manifestauit, quae se Smaragdum appellabat. Decessit iij. Eid. Feb. Altera uirgo Romana, & martyr in Domicilla dicitur. Exuperantius praesul Tolosanus professor. Cuius meminit Hiero. plures item hoc nomine martyres.

Eustephius

Eustochius

Eusebius

Pamphili

Eusebius

Vercellensis

Eusebius

Emisenus

Eusebius

Nicomediensis

Arrij

Euphemia

Euphrosyna

Exuperantius

R. VOLATERRANI COMMENTARIORVM VRBANORVM
LIBER XVI.

FABIORVM familia ab Hercule genus iactat: Festo, ac Iuuenalis carmine testibus. Natus in Herculeo Fabius Iare. Hac in ipso urbis exordio adeo & numero & uirtute uirorum claruit, ut trecenti totius belli contra Veientes onus subierint. Cumque saepe uictores extitissent, ad Cremeram fluuium castra posuere, Veientes ad dolos conuersi, pecora ex diuerso in conspectu propulerunt, ad quae progressi Fabij in insidias lapsi ad unum occisione perierunt. Dies quo id factum, inter nefastos relatus, porta qua exierant scelerata est dicta: unus ex ea gente propter aetate impuberem domi relictus, genus propagauit ad Q. Fabium Maximum cunctatorem. Caccilius. Fabius Ambustus est duabus filiabus, alteram Licinio Stoloni plebeio, alteram A. Sulpitio Patricio coniugem dedit: quarum plebeia cum sorore salutare: cuius uir Trib. mili. consulari potestate erat: fasces licitorios foribus depositos indecenter expauit: a sorore irrita marito quaesita, qui adiuuante socero, ut primum Tribunatum persequeretur, aggressus est, legem tulit, ut alter Consul ex plebe crearetur. Lex, resistente Appio Claudio, tamen lata, & primus Licinius Stolo Consul factus. Caccilius Ambustus uocatus, quod eum adolescens fulmine tactus in natibus fuerit. hinc etiam pullus Iouis, quasi dilectus ab eo uideretur. Et mutata litera, postea Rullus dicitur, & Eburnus a candore. ut Festus ait. Fuit etiam princeps senatus, quem honorem & filius eius postea Fabius Rullianus, & ex eo nepos Fabius Gurges, a successione obtinuerunt. Quod Plinius in rara commemorat felicitate. Rullianum Plutarchus Rullum appellat. Diciturque cum esset Censor, & quosdam uiros a libertinis genitos amoueret

Fabij CCC

Fabius

Ambustus

Fabius

Rullianus

- amoueret à senatu, q̄ Maximus sit appellatus: quē honorē nulli nisi Valerio, qui patres à plebe dissidentes conciliauit, tribuerunt. Cateri aut̄ hunc Rullianū cognominant. Nam Rullianus à quibusdā sicuti Petrarcha, male scribit̄. De eoq̄ Cæcilius sic ait. Primum de Apulis, & Nucerinis: iterū de Samnitibus, tertio de Gallis, Vmbris, Marſis, ac Tuſcis triumphauit. Cenſor libertinos tribu amouit. Iterum Cenſor fieri noluit, dicens non eſſe ex uſu reipu. fieri eodē Cenſores ſapius. Hic primus inſtituit, ut equites Romani Eid. Quintil. ab æde Honoris, equis inſidentes, in Capitoliū tranſirent. Mortuo huic tantū aris populi liberalitate congeſtū eſt, ut inde filius eius uiſcerationes, & epulas publice daret. De eodē ſic Liui. lib ix. partimq̄ in alijs. Q. Fabius cum P. Decio Cenſor, ne Comitia in humillimorū manu eſſent, oēm forenſem turbā excretā in iij tribus cōiecit, urbanasq̄ appellauit. Adeoq̄ gratū fuit, ut Maximi cognomen, quod uictorijs nō pepererat, propterea ſit adſecutus. Cos. factus cum Gn. Martio Rutilio apud ſyluā Ciminiā lx. Hetruſcorū mil. partim cepit, partim interfecit. Hic cū eſſet magiſter equitū Papyrii dictatoris, quod ei⁹ iniuſſu, eoq̄ abſente pugnā cōmiſerit, quāuis uictor, iuberetq̄ p̄pterea ad palū ligari, ac ſecuri p̄cuti, ad urbē confugit, ad populū prouocās. Stabāt ex una parte merita familia, lachrymæ, ac authoritas Fabij ſenis patris deprecātis: res bene geſta. Ex altera Dictatoris imperiū inuiolatū, diſciplina rei militaris ſemp̄ obſeruata. Vicit tandē familiæ cōmiſeratio, ſenatu uniuerſo Dictatorē lenire quærente. Tūc Papyrius: uiue inq̄ Q. Fabi, felicior hoc cōſenſu ſenat⁹, q̄ ea in qua paulo ante exultabas uictoria. Fabius Gurges huius filius cū male aduerſus Sānites pugnaſſet, & ſenatus de eo remouendo ab exercitu ageret, Fabius Maximus pater deprecatus eſt hęc filiij ignominia: eo maxime ſenatū mouit, q̄ iturū ſe filio legatū pollicitus eſt, idq̄ præſtitit. Atq̄ eius cōſilij, & opera filius Cos. adiutus, caſis Sānitibus triūphauit. C. Pontiū Herenniū ducē Samnitum in triumphū ductū ſecuri percuffit. Aliquot matronas ad populū ſtupri damnatas, pecunia mulctauit: ex quo ære Veneris ædē, quæ prope Circū eſt, faciundā curauit. Hęc Liuius in epitome. Macrobius aut̄ cauſam cognominis dicit, ob deuoratū patrimoniū in luxu. Sed in ſecuta uirtus, uitia prioris cōpenſauit ætatis. Q. F. Max. Dictator, ut Verrucosus, à uerruca in labris, ita Ouicula, à clementia morū dictus eſt. Cos. de Liguribus triūphauit. Annibalē mora fregit. Minutiū magiſtrū equitū imperio ſibi æquari paſſus eſt, & nihilominus periclitanti ſubuenit. Annibalē in agro Falerno incluſit. Manliū Statiliū transfugere ad hoſtes uolentem, equo & armis donatis, retinuit. Et Lucano cuidā fortiſſimo, ob amorē mulieris in frequenti, eandem emptā dono dedit. Tarentū ab hoſtibus recepit. Herculis ſignū indetrālatū in capitolio dedicauit. De redemptione captiuorū cum hoſtibus pepigit: quod pactum cum à ſenatu improbaretur, fundū ſuū c. c. mil. uendidit, ac fidei ſatiſfecit. Cæcilius. Hic iam ſenex, poſtremo Scipionis uirtuti, & adoleſcentiæ proficiſcentis in Africam obtrectauit, cui multa iſte prudentiſſime reſpondit. ut habetur in Liui. Obijt ante partā à Scipione uictoriam. Filiū habuit Q. Fabiū, qui Cos. cum exercitu in Apulia erat: ubi legatū patrē ad eū adequitantiē procul conſpicatus, lictorē miſit: q̄ iuberet patrē, ſiquid à Magiſtratu uelit, ex equo deſcendere: quod cæteris ægreferentibus, patrē gratulatū fuiſſe Liuius reſert dicentē: uolui nate experiri, ſi te Conſulē eſſe meminiſſes. Exceſſit patrē Fabio ſuperſtite, laudatusq̄ ab eo elegātī oratiōe, quā ſcriptā Fabius edidit, haud abſimilē ſtilo Thucydidiſ: ſicuti Plut. reſert.
- Fabius Allobrox** Q. Fab. Pauli nepos, Allobrox cognomēto, Cos. cōtra Allobrogas Gn. Domitio ſuccedens, de exercitu Bituiti Aruernorū regis cxx. mil. cecidit. Ipſe uero Bituitus ueniēs Romā ut ſatiſfaceret, Albæ cuſtodia traditus eſt: quia contra pacē uidebāt, ut remitteretur decretū, ut Congentiatus eius filius uinctus Romā mitteretur. Hęc Liui. lxi. Valerius tamen, ut in Domitio ſupra memorauī, aliter hoc. Pli. uero in naturali hiftoria dicit: Fabiū in hoc bello febri quartana in acie liberatū fuiſſe. Huius filius ſicuti Valerius ſcribit, perditā ac luxurioſam uitam, maioribusq̄ indignā egit. Adeo ut Pompeius prætor urbanus paternis bonis ei interdixerit. Q. Fab. Pictor. PR. unā cū Q. Fabio Labeone fuit. Liui. vij. de bel. Maced. Hęc Cic. in Oratore, & iuris, & literarū, & antiquitatis peritū uocat, ac Annales ſcripſiſſe dicit. Liui. eū tpe Annibaliſ miſſū Delphos ſciſcitatū oraculū ſcribit. Idq̄ redeuntē e ſcripto recitaſſe. Cognomēti uero cauſa, q̄ ut ait Pli. adē Salutis pinxit. Anno. urbis ccccl. Quæ pictura durauit, uſq̄ ad Claudiij principatū ade exuſta. C. Fabritius miſſus ad Pyrrhū legatus de redimēdis captiuis, ut patriā deſereret, magnis pollicitationibus ab eo fruſtra inuitat⁹ eſt. Captiui igit̄ ſine precio miſſi. Conſul iterū contra eū profectus transfugam medicam qui pro mittebat

mittēbat Pyrrhū necaturum, ad eum remisit. Censor demum Publiū Cornelium Rufinum
 consularem senatu mouit, quod decē pondo argenti facti haberet. Liuius. xiiij. Faustus Sul/ **Fausti**
 lae filius. Faustus item Quintilius senator tempore Iuliani principis. Faustus Afer genere, pa
 tria Maleuitanus, secta Manichæus, ingenio callidus, eloquio suauis, libros aduersus Or
 thodoxos scripsit, quibus Augustinus magno uolumine respondit, diuiso in lib. xxxiiij. Fau/
 stus præsul Reginus sub Anastasio primo claruit sanctitate & doctrina. Alius martyr, unā
 cum pluribus alijs sub Valeriano, diaconus. Alius presbyter apud Alexandriam sub Maxi
 miano. Alius apud Antiocheam cum Timotheo. Faustinus, & Iouita item martyres, hic **Faustini**
 diaconus, ille presbyter, sub Hadriano apud Brixia: alter in Beatrice dicitur. Faustinae uero **Faustinae**
 Augustæ inter imperatores, Faustina Augusta Maxentij uxor, etiam martyr apud Alexan
 dream fuisse dicit, Catharinae prodigijs, & martyrio permota. Fauorinus philosophus Are/ **Fauorinus**
 late oriūsus, Dionis auditor fuit, præterea eunuchus, & Hadriano principi infensus: ex quo
 tria de se mira narrare solebat, se Gallū græcissare, eunuchū mœchum putari. Nam accusatus
 adulterij à cōsulari uiro fuit: tertio inimicū Imperatori uiuere. Ob quam causam statua eius
 Athenis dissecta, ubi uiuebat. Hunc Herodes Atticus patrē solebat appellare, hæres q̄ libro
 rum ab eo factus est. hæc ex Philostrato. Gellius huius sæpe meminit. Aelianus de ua. histo.
 dicit hunc quandoq̄ in disputatione quadam Hadriano cecisse, admirantibusq̄ proximis,
 nōne ceda, inquit, ei, qui x x. habeat legiones? L. Fenestella historicus sæpe à Plinio ci/ **Fenestella**
 tarum testis. Morit̄ Cumis Augusti tempore, ut ait Eusebius. Felices martyres amplius x l. **Felices**
 reperti. Felicitates duæ, matronæ amba, altera etiā prægnās cū Perpetua itē matrona, Satur/ **Felicitates**
 nino, Satyro, & Reuocato in Mauritania sub Valeriano Imper. feris indomitibus obiecta No. **duæ**
 Martij. Alterā in VII. fratribus postea dicā. Felicianus & Primus apud Nomentū sub Ma/ **Felicianus**
 ximiano. FL. Fimbria ciuis sæuissimus, quippe qui satelles Cinnae, Valerio Flacco Cos. lega/ **et Primus**
 tus in Asiā profectus, per simultatē demissus, corrupto exercitu, Ducē interficiendū curauit. **Perpetua**
 Ipse correptis imperij insignibus, prouinciā ingressus, Mithridatē Pergamo expulit. Ilium **Fl. Fimbria**
 incendi iussit, mox à Sulla Pergami oppressus, & à corrupto exercitu desertus, sibi manus
 attulit. Flaminij Quintiorū nomen sibi adoptarunt. Præterea ex eorum domo, ut ait Festus, **Flaminij**
 igne efferrī, nisi rei diuinæ gratia nō licebat. Primus ex eis q̄ claritatē habuerit, C. Quin. Fla/ **C. Q. Fla.**
 minius, q̄ Cos. cum C. Seruilio inauspicato iter ingressus, & ab equo quo infederat per caput
 deuolutus, cum Annibale pugnās apud Trasimenē cecidit unā cum exercitu: eius cadauer
 inter mortuos ab Annibale quæsitū, nec inuentum. Liuius x x II. T. Q. Fla. superioris filius **T. Qu. Fla**
 annos natus x x x. Cos. cum Sex. Aelio factus Philippū Macedoniae regem prælio fudit, **minius**
 castris exiit. Deinde Thessaliā quæ est uicina Macedoniae iuuantibus Aetolis, & Acarnani
 bus uexauit. Ciuitates quoq̄ Græciæ, quæ sub rege Philippo erant, per præconē liberas esse
 pronunciauit. Demetriū filium obsidem accepit, quem postea pecunia mulctatū in regnum
 restituit. Nabim Lacedæmoniorū tyrannū subegit, eiusq̄ filium obsidem itē accepit. Reuer
 sus deinde Ro. postq̄ triumphasset, iterū legatus in Græciā cū Mannio Accilio Cos. contra
 Antiochū & Aetolos, ac ad confirmandas in fide Romanorū socias ciuitates missus est. His
 igit̄ apud Thermopylas uictis, irā Cōsulis in Græcos q̄ descuerāt, mitigauit. Ludos Iunoni
 Samiæ per præconē nunciauit. Legatus etiā ad Prusiam, ut Annibalē peteret missus, causa
 luit, ut ad Antiochū ille cōfugeret. Postremo Censor factus, q̄ ultimus, ac perfectissimus ma
 gistratus, in patria senex diem obiit. Ex Plutarcho, Cæcilio, Valerio. L. Qu. Flaminius huius **L. Flaminius**
 frater, uir Cōsularis quidē, sed libidiniosissimus. Is puerū ardebat adeo, ut siue puincias adir
 ret, siue exercitus duceret, nunq̄ ab eius latere discederet, eoq̄ quondā in conuiuio, aliquem
 corā se necari cupere dicēte, statim unū è dānatis securi p̄cuti iussit. Valeri⁹ Antias id amo
 re foeminae factū dicit. Liuius autē scriptū esse dicit in Catonis oratione: Gallū transfugā cū
 uxore ac liberis uenisse, & ab eo epulis exceptū, mox ut scorto qd̄ amabat, obseq̄ret, ppria
 manu cōfossū. Cuius etiā sceleris meminit Ci. de Senec. Cato deinde cēsor senatu cū amo
 uit, reclamāte T. Fla. fratre, cui⁹ tādē p̄cibus restitū⁹ fuit. Hic fratre Cos. uigente bello Mac.
 Attalo & Rhodijs iuuatibus, Eubœā & maritimā orā cepit. Deinde Acarnanes Leucade ur
 be, q̄ caput est Acarnaniæ expugnata, in deditiōne accepit. Li. xxxiiij. Gn. Q. Fla. q̄ Cos. cū
 M. Aemilio cōtra Ligures Apuanos res gessit, de quo Liui. in ix. de bel Ma. sic ait, Traslatū
 deī ad Apuāos Ligures bellū, q̄ i agrū Pisanū, Bononiēseq̄ ita iuasērāt, ut colī nō posset. his
 quoq̄ p̄domitis Cos. pacē dedit finitimis, & q̄ à bellis q̄ta ut esset, puincia effecerat, ne i ocio
 militem

- militem haberet, uia à Bononia perduxit Aretium. De hoc item Plut. in problematis dicte
 agrum Po. Ro. reliquisse cuius fructu & uectigalibus Circum Flaminium & ludos equestres
 statuerunt, praterea cum pecunia suppeteret, uiam flaminiam munierunt, Tranquillus autē
 dicit, hanc uiam ad Ariminum ab Aug. perductam. C. Fla. & Fuluius Coss. cū in Insabres co-
 pias agerent, fluuius qui per agrum Picenum illabatur, cruore fluxisse uisus est. Augures cū
 malis auspicijs Coss. creatos affirmarent, uestigio illos per literas reuocauerunt. Receptas
 igitur Flaminius non prius aperuit, quā collatis signis barbaros in fugā uerterit. Quibus
 nihilominus redeuntibus populus Ro. nō processit obuiam, priuatulq; triūphauit, ac uterq;
 se abdicare coactus est. Liuius, L. Flaccus unus ex auditoribus Ci. & patriæ defensoribus in
 cōiuratione Catilinae, PR. ex Asia decedēs à D. Laelio suggestionē Asianorū & Græcorū ac-
 cusatus, quod prouinciā & prouinciales iniusto grauasset onere & remigum & pecuniā, de-
 fendit à Cicerone, absoluiturq; à Iudicibus: ubi de Græcorū multa & leuitate & natura uide-
 re licet. Peditanus, Flaccus Munatius ē partibus Pompeianis, cum mœnibus inclusus à Cæsa-
 re obsideretur in quodam Hispaniæ oppido, Cæsarianos omnis ætatis ac sexus ibi necauit
 Val. de Crudelitate. C. Flaccus librū ad Cæsarem de Indigitamentis scriptū reliquit. Sunt autē
 indigitamēta libri Pōtificales, qui nomina deorū, & rationes ipsorū numinū cōtinent. Cen-
 forinus. Verrius Fla. libertus docēdi genere maxime claruit: nāq; ad exercitandū discētium
 ingeniū æquales inter se cōmittere solebat, proposita nō solū materia quam scriberent, sed &
 premio quod uictor auferret. Ab Augusto nepotibus eius præceptor electus trāsijt in pala-
 tiū cū tota schola: uerū ut ne quē amplius posthac discipulū acciperet. Docuitq; in atrio Cat-
 linæ domus, quæ pars palatij tūc erat. & LLS. Centena in annū accepit. Decessit ætatis exa-
 ctæ sub Tyberio. Statuā habet Præneste in superiori fori parte contra Hemicyclū, in quo fa-
 stos ab se ordinatos & marmoreo pariete incisos publicauerat. Trāquillus. Val. Flac. duo, de
 quibus in Valerijs dicemus. Flaccus & Terētianus martyres sub Hadriano, sepulti apud Tu-
 dertum ubi sunt passi. Flauia gentē scribit Tranquillus ē Reate descendisse. Nam Vespasiani
 Auus T. Flauius Petronius municeps Reatinus, bello ciuili Pompeianarū partiū Ceterio:
 incertū sponte an uocatus profugit ē Pharsalica acie, domūq; se cōtulit, ubi deinde uenia &
 missione impetrata coactiones argētarias factitauit. Huius filius Sabinus pater fuit Flauij,
 Vespasiani principis, & Sabini, qui præfectus urbis fuit. Hoc sanē cognomē præter Vespas-
 ianos Valētinianus princeps cū tota domo & progenie habuit, ut inscriptio pontis ueteris
 Romæ adhuc ostēdit. In Cōstantini itē magni prolapia, omēs Flauij appellati, ut præter alia
 eiusdē etiā arcus ostēdit. Gn. Flauij cui⁹ meminit Liuius & Pōponius de origine iuris. Cic.
 quoq; pro Murena. Inuētus est scriba quidā q cornicū oculos confixerit, & singulis diebus
 ediscēdos Fastos populo pposuerit, ab ipsis iuriscōsultis eorū etiā scripta cōpilarit. Itaq; ira-
 ti illi: q sunt ueriti ne dierū ratione peruulgata & cognita sine sua lege & opa posset agi. Is Li-
 bertino patre natus: ædilis Curulis fuit per forēsem factionē creatus, quæ cū comitia & cam-
 pū turbaret: & in his propter nimias uires dānaretur, Q. Fabio cēsore in IIII. tribus redacta
 est, eaq; res Fabio Maximo nomē dedit. Li. lib. XI. Rauennæ quoq; in tēplo diuæ genitricis
 huiusmodi est inscriptio. Flauia. Q. F. Salutaris cōiugi charissima. L. Publicius Italicus Dec.
 orn. & sibi v. posuit. hic Coll. Fabr. M. R. HS. XXX. N. V. dedit: ex quorū reditu quotānis
 Decurionibus Coll. Fabr. M. R. in æde nep. quam ipse extruxit die Neptuniorū præsentibus
 spor. bini diuiderentur: & Decurionibus XXVIII. siue Cēteni Quinquageni quotānis
 darent, ut ex summa sic. v. Arcā publiciorū Flauiani & Italici filiorū, & arcam in qua posi-
 ta est Flauia salutaris uxor eius, rosas exornēt de XXV. sacrificētq; ex XXII. & de reliquo
 ibi epulētur. Ob quā liberalitatē Col. Fabr. M. R. inter benemeritos quotānis rosas Publicijs
 supra se & Flauia salutaris uxori ei⁹ mittēdas ex XXXV. sacrificiūq; faciūdū de XX. LLS
 per magistros decreuit. Flauiani itēq; Florētij martyres plures. Floridus professor ac præsul
 Tifernas ubi recubat, tēplumq; ei dicatū. L. Florus historicus se ad Traiani tēpora peruenit
 se testatur in lib. I. Scripsit historiā Ro. breuitate admodū & elegantia posteritati acceptissi-
 mam. Praterea epitomen omniū librorū Liuij ab eo factā: cōstans est opinio. Quint. lib. X.
 de huius patre sic ait. Memini Iul. Secundū illū æqualē meum, atq; à me ut notū est familiari-
 ter amatum, miræ facundiæ uirū, quod sibi foret à patruo suo dictū: Is fuit. L. Florus, flos elo-
 quentiæ gallicæ, cum ibi eam exercuerit, princeps aloquin inter paucos disertissimus. Florus
 martyr unā cū Demetrio & Honorato apud Ostiam, alter professor. Flora meretrix quæ hæ-
 redem

redē po. Ro. reliquit: unde Floralia in eius honorē. Fuere itē duæ uirgines martyres, una cū
 Lucilla sorore, & multis alijs Romæ sub Helio præfecto. Altera cum Maria apud Cordu/
 bram. M. Fonteius cum Galliæ præfesset cū exercitu, accusatus male administratæ prouinciæ, *Fontcius*
 à Ci. defendit: ubi multa contra Gallorū testium irreligionē dicta. Fonteia eius soror, uirgo *Fonteia*
 uelialis in eadē oratione memorat̄. Fortunatus præsul Pictaueus in uico ppe Tauriscos *Fortunatus*
 ortus, educatus Rauennæ: Felicis eo tēpore præsulis Tauriscorū socius cum ex oculis labo/
 raret, ac Martini miraculo liberaret̄, ut gratias ageret, ad eius patriā in Galliā profect̄, apud
 Pictaueos habitauit, ibiq; doctrina sanctisq; moribus præsul Pictaueus creatus, sanctorūq;
 gesta, partim prosa, partim carmine cōscripsit. Martini uitā IIII. libris Heroico uersu perse/
 cutus est. Hymnos quoq; omniū celebritatū diuerso metro satis elegāter explicuit, ut qui ab
 incunte ætate studijs poetices liberaliūq; artium educatus fuerit. Hæc ex Paulo Foroiliensi. *For. præsul*
 Fortunatus præsul Tudertinus, p̄fessor Iustini principis t̄p̄e. Fortunat̄ itē & Felix fratres mar/
 tyres Vincētini sub Maximiano apud Aquileiā. Fortunatianus Consultus de arte rhetorica *Fortunatia*
 scripsit, quod opus extat. Fortunatianus alter natione Afer, præsul Aquileiensis sub Cōstāti *nus consultus*
 no magno cōmentarios in euangelia breui admodū & illiterato sermone scripsit: tantū dete *Fortunatia*
 stabili, q̄ Liberiū pontificē pro fide ad exiliū properantē primus fregit, & ad Arianae sectæ *nus præsul*
 subscriptionē cōpulit: ex Hierony. c o r. Frōto philosophiæ simul & dicēdi p̄ceptor M. An *Aquiliensis*
 tonini principis, adeo ab eo dilectus, ut ille statuā ei à senatu statui peteret. author Capitoli *Frōtones duo*
 nus. Frontonis alterius sub Nerone & Domitiano meminere Tacitus, Iuuenalis, Martialis.
 Clarū militiæ Frontonē togæq; decus. Itē. Frontonis platani cōuulsaq; marmora clamāt. Fron/
 tones toridē martyres fuere. primus Petri apli discipul̄, ciuis ac præsul Petrocoricē. in Aquī/
 tania: alter sub p̄side Daciano in Hispania unā cū xvij. alijs. Fuluiorum domus patricia, cla/
 ros & ipsa uiros habuit, diuersis tñ cognominibus. L. Ful. Flacc̄ prim̄ trāsalpinos Ligures *L. Ful. Flac.*
 domuit, missus auxilio Massiliensū aduersus Sallyes Gallos, q̄ fines eorū populabāt. Q. Ful. *Qu. Ful. Fla.*
 Flaccus Cos. cū Appio Claudio Capuā q̄ ad Annibalē defecerat, p̄ obsidionē cepit. Literas
 à senatu acceptas, in q̄bus iubebat̄ ut in plectendis ciuibus supersederet, nō prius resignauit q̄
 senatū Cāpanū necari mādauerit. Liuius x x x v i. Idē postea p̄cōsul in p̄lio ab exercitu
 Annibalē interficē. lib. x x x v i i. Gn. Ful. Flaccus huius frater cū L. Cor. Scipione Cos. *Gn. Ful. Fla.*
 factus de Sānitibus triūphauit. Idē p̄tor in Apulia ab Annibale supat̄ amissis x x. mil. de
 exercitu cū c. eq̄tib̄ aufugit. Ex quo Sēpronius Blesus cū accusauit, q̄ eī incētia ac teme/
 ritate male rē gesserit, pecunia deinde capite acquisiuit. Demū, x v i i Perduellionis se iudi/
 care dixit. Diē igit̄ comitijs Fuluius à Gn. Calpurnio urbis p̄tore petijt, uti frater Quint̄ au/
 xilio ueniret, q̄ Capuā obsidebat. Cūq; populo nō uideret̄ obsidio p̄pterea deserēda, in exi/
 liū Tarquios actus est. Liuius Fuluius Cētimalus, teste Floro Illyricos eorūq; reginā Teucā
 p̄domuit. Ful. Flaccus Cens. tectū marmoreū Iunonis Laciniaē spoliāuit, ut adē quā dedica/
 uerat tegeter, tegulæ ex S. C. reportata. Liuius x l i i. M. Ful. Nobilior p̄tor in Hispaniā p/ *M. Ful. no*
 sectus est. Deinde biēnio post Cos. t̄p̄e belli Macedonici cū Gn. Manlio eodē t̄p̄e: ille Gallo/ *bilior*
 graecos: Fuluius uero Aetolos supauit. De q̄bus ouās urbē ingressus. Post hæc Ambraciēses
 q̄ defecerāt uicit, à qb̄ accusat̄, q̄ crudeliter oīa diripiisset, defessus à Cos. Gn. Flaminio triū/
 phauit, multaq; argētī ac auri pōdera in arariū intulit, p̄ter signa tabulasq; pictas quas ab/
 stulit. Quā uictoriā p̄ se magnificā Ennius amicus, q̄ comes eī p̄fectionis fuerat, celebri car/
 mine p̄scripsit. Cic. q̄q; in Tus. Catonē ait Fuluiū uitupasse, q̄ in puinciā poetas secū duxis/
 set. Hūc etiā Fuluiū Macrobius dicit libros Fastorū cōposuisse, eosq; in æde musarū & Her/
 culis posuisse. Q. Ful. Nobilior huius filius, uir eloquēs Enniū poetā à quo eruditus fuit, ciui *Qu. Ful. no*
 rate donauit. Fuluius Gallus ordines duxit in exercitu Antonij cōtra Parthos. Fuluiā M. An *bilior*
 tonij uxor, Curiōi antea nupta, nō muliebres artes edocta, sed magistrat̄ regere & impare. *Ful. Gallus*
 Hæc Antonius interdū ludis aggrediebat̄, ut tūc cū fama esset Cæsare in Hispania esse mor/ *Fulvia, M.*
 tuū: Antonius ueste famuli noctu uenit, dixit se à M. Antonio tabellariū. Illa rogat an ualeat *Antonij*
 Antonij. Ipse nihil. Cūq; epist. legeret, erat em̄ scripta amatoric: p̄tin̄ i collū inuadit. memi/
 nit Cic. in Philip. Hæc postea Antō. dimisit, ducta Octauia. In hæc Octauiani Cæs. lasciuum *Fulgentius*
 ac p̄rosū apud Martialē legimus epigrāma. Fulgētius patria Toletanus, præsul Hispalensis,
 p̄fessioe monach̄, relegatus ab Arrianis: deinde reuocat̄ annū ante obitū p̄sulatu cedens,
 antiquū repetijt Cœnobiiū: sub Anastasio prio Imp. & Gelasio p̄t. Scripsit Mythologias, &
 nōnulla alia, ut autor Sigisbert̄, Alter præsul Otriculæ urbis sub Totila. Greg. I I I. Dialog.
 H Galbarū

Sergius Galba

GALBARVM familiam, Sergiorum nomine uocatam, primus Sergius Galba orator illustrauit, consularis temporum suorum eloquentissimus, quem Tranquillus scribit, ex prætura Hispaniam obtinentem **XXX**. Lusitanorum perfidia trucidatis, Viriati bellum causam extitisse. Valerius autem dicit, cum trium Lusitaniæ ciuitatum cōuocato populo, tanquam de commodis eius acturum, nouem millia hominum trucidasse. Peditanus ait, cum pro direptis Lusitanis, accusatum à Censorino Catone: duosq; amplexum filios prætexitos, absolutum propterea misericordia fuisse. Cicin Oratore de eo sic ait. Ser. Galba paulopost Lælium & Scipionem, princeps ex latinis in eloquentia, illa oratorum propria & quasi legitima opera tractauit, ut egrederetur à proposito orandi causa: ut delectaret animos, ut permoueret, ut auget rem, ut miseratio nibus, ut comunibus locis uteretur. Sed nescio quomodo, huius quæ constat eloquentia præstitisse, exiliores orationes sunt, & redolentes magis antiquitatem, quàm Lælij aut Scipionis, aut etiam ipsius Catonis. Serg. Galba eius nepos ob repulsam Consulatus infensus Iulio Cæsari: cuius legatus in Gallia fuerat: conspirauit cum Cassio & Bruto: propter quod Pedita lege dānatus est. Ab hoc imperatoris Galbæ auus, & pater. Nam auus Sergius Galba clarior studijs, quàm dignitate: Non enim egressus prætura gradum, multiplicem nec incuriosam historiam edidit: author Tranquillus. A. Gabinius legatus, rebus aduersus Lucanos prospere gestis, multis oppidis expugnatis, in obsidione castrorum hostilium cecidit. **Liuius LXXXVI**. A. Gabinius qui Ptolemæum in regnum reduxit. Alter presbyter, & martyr à genere Diocletiani: frater Caij Pontificis: pater Susannæ uirginis, & martyris: quæ nuptias filij Diocletiani recusauit. Gabinius cinctus, genus uestis cōsularis, à Gabijs sumptus. Gallos supra multos nominauit. Gallus item Abbas ex Ibernia oriundus, sub disciplina Columbanæ sanctissimi, diuersa Cœnobis obiuit, eius tandem hæres, & successor nominis. In Gallia apud castrum Buruigiū quiescit, uixit annos **XC**. Galla uidua Romana, Symmachi uiri patricij filia: sub Theoderico rege: quæ uiro defuncto cœnobio se addixit. Laborabat ex carcinoma te in mammilla, inter sanctas colitur. Gaudētius Præsul Ariminensis, martyr sub Cōstatio principe, patria fuit Ephesus, uenit Romam: deinde promotus, Synodum Ariminensem infirmauit: ob quā rem ab Arrianis cæsus in fouea quadā annis **LXX** ignoratus iacuit. Nunc apud Ariminum templo simul & cœnobio ei dicato præcipue colitur. Alter Præsul Nouariensis, ex Eporedijs oriundus: discipulus Eusebij Vercellensis: comesq; exilij ob Arrianos, inter professores adscribitur. Galenus Medicus, è Pergamo ciuitate Asiæ, emicuit Traiani temporibus, usq; ad Antonium Pium. Scripsit uolumina **XV**. author Suidas. Scripsit etiā in opera Hippocratis dictionariū ex ordine literarum: quæq; sint eius uera opa, ab adulterinis secreuit. Venisse quādoq; Romam dicitur, ac cælum Romanum inconstantia maxime accusasse. Hunc omnes tum Aufcenna in quodā libro principem medicorum appellat. Ganymedem Troadem Plautus Catamytum uocat ab aquila raptum. Xenophon in Symposio non ob formam corporis, sed ob præstas ingenium ab Ioue raptum dicit: ut eius etiam nomen indicat. Ex tribus enim uerbis Homericis compositum esse uult: hoc est. Latatur, prudenter, intelligens. Verba subiiciam. και ἐγὼ δὲ φημι καὶ γανυμίδω οὐ σώματος ἀλλὰ ψυχῆς εἶνεκα, ὑπὲρ Διὸς ἐς τὸν Ὀλυμπόν ἀνεχθῆναι. μαρτυρεῖ ἡ καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ. ἐστὶ γὰρ δὲ ἵππου ὁ ὀμῆρω, γανυμῆ δὲ ἀκδωμ. τὸ δὲ φεράζει, ὅτι ἡ δὲ τὴ τὰ δὲ ἀκδωμ. ἐστὶ δὲ καὶ ὄνομα δῖπυ, πονκινὰ φρεσὶ μῆθεα. εἰδὼς δὲ οὐδὲ ἀμφοτέρω πύττω οὐχ ἡδὲ τὸ σώματος ὀνομαθῆναι ὁ γανυμίδης, ἀλλ' ἡδὲ γνώμων. Templum præterea ipsius Romæ fuisse, Iuuenalis in Satyra testatur. Nuper enim ut repeto templum Iliadis & Ganymedis. Geminiani duo, alter martyr sub Diocletiano cum Lucia uidua, per quam Christianus factus fuerat, passus est: cuius festum **XIIII**. Cal. Alter Præsul Mutinensis professor Iouiniani principis tempore. Cuius festum colitur **III**. Cal. Feb. L. Gellius non tam uendibilis orator, quam ut nescires quid ei deesset: nec enim erat indoctus nec tardus ad cogitandum: nec Romæ rerum immemor, & uerbis solutus satis: sed in magnos oratores incidit eius ætas: multam tamen & utilem amicis præbuit operam, atq; ita diu uixit, ut multarum ætatum oratoribus implicaretur, multum etiam in causis uersaretur. Cicin Oratore. Aul. Gellius scriptor notum Atticarum tempore Traiani: Fauorinum philosophum maxime coluit: qui cum Athenis unam uiuebat homo Romanus, quibus grammaticum non excesserit. Laudem habet in eo scribendi genere, quod eodem fere tempore Aelianus Romæ tentauit homo græcus. Geminus presbyter Antiochenus, sub Alexandro Imp. floruit, qui quæ uir doctissimus pauca conscripsit ut ait Hierony. C. Geminus PR. aduersus Thracas infeliciter pugnavit. **Liuius LXX**. Gennadius

Gabinius legatus
Gabinius martyr
Susanna
Gabinus Galli
Galla
Gaudentij duo
Galenus

Ganymedes

Geminiani duo

L. Gellius

A. Gellius

Geminus
Geminus
Gennadius

nodius presbyter, Massyliensis, Theodosij tempore, uiros illustres post Hieronymum con-
 tinuauit. Alter fuit praesul Constantinopolitanus sub Leone seniore Imper. Edidit commen-
 tarios in Daniele: praeterea Homilias nonnullas. Genesius Arelatensis patria, arte mimus
 & infamis, christianos apud imperatorē Diocletianū turpissimis gestibus irridebat, passus
 tandē & ipse sub eodē. Georgius martyr, genere Cappadox, Tribunus mil. sub Diocletiano
 merebat. Draconē maximū in Africa exercitū terrentē, solus deo fret⁹ dicī interemisse, quae
 tamen historia in Niceno concilio inter Apocrypha est habita. Germani praeter martyres,
 tres inter professores p̄cipui memorant. unus praesul Antissiodorensis, qui peregrinationis
 gratia insidens asino Rauennam uenit, ubi obsoniū cum argenteo uase missum ei à Placidia
 matre Valentiniani iunioris statim pauperibus dedit. Inuitatus ad cenā ab eadē, asino inue-
 ctus eodē est. Decessit in eadē urbe: in Gallia postea relatus. Alius patria Augustodunensis
 Abbas S. Symphoriani: deinde praesul Parisiensis, ubi etiā recubat. Tertius praesul Capua/
 nus alibi narrabit. Gerardi quatuor, duo inter sanctos, totidēq; iter beatos relati, suis in locis
 dicunt. Giralduus uero professor, idem q; patria Germanus, & praesul Bracharensis Alphonfi
 primi Lusitaniae regis tempore fuit. Gildardus uero, & Medardus gemini fratres sub Clodo-
 ueo sancto rege Francorū, de quorū nobili stirpe fuere, eodē die uidelicet v. Id. Iunij nati,
 & simul extincti, eodē quoq; & praesules facti, alter Rothomagensis, alter Medard⁹ Nouio-
 mensis: postea Tornacensis, quam promotionē puer olim sibi praedixerat. Sanctus uterq; in
 sua requiescit ecclesia. auctor Vitardus. Giges rex Lydiae inducitur à Platone, pastor regis
 Lydiae: Cū die quadā uenisset in nemus, coactus est quibusdā magnis imbribus descendere
 in terrae hiatus, ubi aeneum equū uidit, in cuius lateribus animaduertit caernas esse, quibus
 apertis uidit corpus hominis mortui magnitudine inusitata, annulumq; aureum in digito,
 quē ut detraxit, ipse induit: & ad pastores reuersus, cum eū uertebat ad palmā, nulli uidebat:
 ipse aut cuncta uidebat, cū annulū in digito reponebat. Itaq; hac opportunitate usus, stuprū
 intulit reginae, eaq; adiutrice regē suū, & quos obstare posse uidebat, sustulit. Itaq; annuli be-
 neficio, rex factus est. haec Cic. de Officijs li. III. Hic etiā oraculū cōsultuit, nunq; eo beator
 inueniret. Cui deus, Aglaus Psophidius dixit. Is erat Arcadū pauperim⁹, aetate iam senior,
 terras agelli sui nunq; excesserat: contentus tantum sorte sua, auctor Valerius de Felicitate.
 Glaucus Hippolochi filius, Bellerophontis nepos, auxilio Troianis uenit: cum quo Diome-
 des memor ueteris hospitij, iunctis dextris amicitia inuuit, armaq; cōmutauit aenea p̄cio ix.
 boum, cum illius aureis armis, quae centū erant boum, auctor Home, Iliados sexto. Glaucus
 piscator, ut habet in fabulis XIII. Metamorphoseos, pisces captos supra ripā explicuit, do-
 nec retia siccarent, At illi contacta herba reuerso spiritu, in mare profilerunt. Glaucus eam
 herbam degustans immortalitatē adeptus est, protinusq; in altum ruēs, inter deos marinos
 est receptus. Qui amore Scyllae marinae nymphae captus, ad Circē uenit remedij gratia. Illa
 zelotypa locū ubi Scylla lauare cōsueuit, uenenis infecit, quā attingens pubetenus in canum
 figurā uersa est. Glaucus Antenoris Troiani filius ab Agamemnone interfectus, ut auctor
 Dictys Cretensis. Glaucus Sisyphi filius, q; apud Potniā regnauit, equas alebat humana cor-
 pora pascētes, à qbus & ipse postremo deuoratus in funebribus Peliae laudibus. auctor Pro-
 bus grammaticus. Seruius uero dicit, Glaucū Potniadē sacra Veneris spernentē, ab equabus
 suis, qbus ad currū utebat, dilaceratū. cuius meminit Virgil. in III. Georg. Alius Minois fi-
 lius. Ali⁹ inter ministros Vulcani, ex his q; ferrū exercent, cōmemorat ab Herodoto. Alius
 itē Lemnius statuarius à Stephano. Glaucon Atheniensis philosophus scripsit dialogos ix.
 uno in uolumine. auctor Diogenes. Glyceriū Thespiensis meretrix, quae dono Cupidinem à
 Praxitele acceptā Thespiensibus & ipsa donauit. Strabo. Glycerius unus ex Imperatoribus
 Romanis postea dicit. Gnaeus praenomen Ro. à generando dictū, sicuti Manius à mane: &
 Lucius à luce. Festus. Gordiani inter principes Ro. dicent. Fuit alter martyr, cū Epimacho,
 sub Iuliano principe: cuius aulicus fuerat, sepultus in uia Latina, ad secūdū lapidē. Gotardus
 natione German⁹, p̄fessor: ex monacho Henrici primi opera factus praesul Ismensis, ubi etiā
 iacet. Gracchos per h. Velius Longus scribi iubet. Praeterea Sempronij nomine cuncti ap-
 pellant. T. Sēpronius Gracchus Gracchorū ex Cornelia Africani sorore pater: Procos. Cel-
 tiberos in deditiōne accepit, ac monumentū operū suorum Gracchorū oppidū in Hispania
 cōstruxit: ut Liuius refert. Consul in Sardinia nauigans, inde caprarū greges, captiuorumq;
 uictor portauit, ex quo natū puerbiū: Sardi uenales. Censor libertinos in quatuor trib⁹ ur-
 banas

Genesius
martyr

Georgius

Germani tres

Gerardi

Giralduus

Gildardus &

Medardus

Giges

Glaucus

Bellerophon

tis nepos

Glaucus deus

marinus.

Glaucus

Antenoris

Glaucus

Sisyphi

Glaucus

Minois

Glaucus

Vulcani

Glaucus

statuarius

Glaucon

philosophus

Glycerium

Gnaeus

Gordianus

Gotardus

Gracchorum

familia

T. Sēpronius

Gracchus

banas diuisit. Collegā suū Appiū Claudiū damnari passus non est. Cū geniali thoro duos angues quondā reperisset, responsumq; esset periturū ex ipsis cōiugibus, cuius sexus anguis esset conceptus, marē illico necari iussit. Ita uxori pepercit: ipse paulopost obiit diem. Scipionē Asiaticū, quāuis inimicū, duci in carcerē nō est passus. Prator Gallia domuit. Liuius, Plutarchus, Valerius. Addit p̄terea Gellius ex oratione eius nōnulla uerba, quæ ad populū habuit, cū è Sardinia reuersus est. Versatus sum, inq; in puincia, quomodo ambitioni meæ conducere arbitrabar. Nulla apud me popina, neq; pueri eximia facie stabant. Sed in conuiuio liberi nostri modestius erant, q̄ apud principē. Et paulo inferius. Ita uersatus sum in puincia, ut nemo possit uere dicere, assem aut eo plus in muneribus me accepisse, aut mea opa quēq; sumptū fecisse. Biennio fui in puincia. Si ulla meretrix domū meā introiuit, aut cuiuspiā seruulus p̄pter me sollicitus fuit, omniū postremissimū, nequissimūq; existimatore. Cū à seruis eorū tam caste me habuerim, inde potestis considerare, quomodo me putetis cū liberis nostris uixisse. Atq; paulopost. Itaq; Quirites tunc cū Ro. p̄fectus sum, zonas quas plenas argenti extuli, eas è puincia inanes retuli: Alij uini amphoras quas plenas tulerūt, eas argenti plenas domos reportarūt. **T. Gracchus** huius filius Quæstor Mancino in Hispania fœdus ei⁹ flagitiosū pbauit. Periculū deditōnis, eloquentiæ gratia fugit. Tribunus ple. legē tulit, ne quis plus mille agri iugera haberet. Octauio Collegæ intercedenti nouo exēplo magistratū abrogauit: deinde tulit ut de facultate, quæ de Attali hereditate erat, populo diuidere. Deinde cū progare sibi potestatem uellet, aduersis auspicijs in publicū p̄cessit, statimq; Capitolium petiit, manū ad caput referens, qua salutē suā populo cōmendabat. Hoc nobilitas accepit, quasi diadema posceret, segniterq; cessante Mutio Cos. Scipio Nasica sequi se iussit, qui salutē Remp. uellet. Gracchū in Capitolio Senatus oppressit, Cuius corpus Lucretij adilis manu in Tyberim missū, unde ille Vispillo dicit⁹. Nasica ut inuidiæ subtrahere, per speciem legationis in Asiā ablegat⁹ est. Hæc Cæcilius. Sed Cic. in Bruto plura de eo. Utinā in **T. Graccho** talis mēs ad Rēp. bene gerendā fuisset, quale ingenium ad benedicendū fuit. Nā dicitur gētia matris Cornelie à puero doctus, & græcis literis eruditus fuerat. In eis etiā adolescēs Diaphenē Mitylenæū, Græciæ tēporib⁹ illis disertissimū, habuit. Ei⁹ & Carbonis habemus orationes nondū satis splendidas uerbis, sed acutas, prudentiæq; plenissimas. Idē de Orato. **T. Gracchus** seruū habebat cum fistula eburnea, q̄ occulte post eū dū cōcionaret inflādo, e sono, aut illū remissum excitaret, aut intētionē reuocaret. **C. Gracchus** **T. Gracchi** frater pestilentem Sardinia Quæstor sortitus, nō ueniente successore, sponte decessit. Asculanæ & Fregellanæ defectionis inuidiā sustinuit. Tri. pl. Agrarias & frumentarias leges tulit. Colonos etiā Capuā & Tarentū mittendos censuit. Triuuiros agris diuidendis se, & Fuluiū Flac. ac **C. Cæcilium** cōstituit. Quare aduersus cum in senatū nō uenisset, armata familia Auentinū occupauit, ubi ab **Opimio** uictus, dum à templo Lunæ desilit: telum intorsit, & Pontinio amico apud portā Trigeminā, ac **P. Lectorio** in ponte sublicio p̄sequentibus resistente, in locum angustū peruenit: ubi uel sua, uel aliorū manu interfectus: caput à **Septimio Attilio** amico Gracchi ad **Opimium** relatū, auro expēsū ferē, propter auaritiā, infuso plumbo grauius effectum: ex **Cæcilio**. Cic. aut in Oratore. **C. Gracchus** doctus à puero, flagrantiq; ingenio fuit. Damnū res Romanæ latinæq; literæ illius immaturo interitu fecerunt. Atq; utinā nō tā fratri pietatē q̄ patriæ p̄stare uoluisset. quo ille ingenio tali diutius si uixisset, uel paternam, uel auitā gloriā cōsecutus, eloquentia quidē nescio an habuisset parē quēq;. Grādis est uerbis, sapiēs sententijs, genere toto grauis. Man⁹ extrema nō adcessit opibus eius, p̄clara inchoata multa, p̄fecta nō planē. Legendus est inq; hic orator Brute, si quisq; alius iuuentuti. Nō enim solū acere acie, sed alere ingenium potest. **Gregorius & Basilii** uiri sanctissimi, pariterq; doctissimi: Cappadocesq; genere, uterq; Athenis simul p̄fecit Rhetorū Philosophorumq; studijs. Deinde simul **XIII. annis** in cœnobio quodā deo mancipati, tm̄ sacris literis operā dederunt. Post hæc alter alterā ingressus uia, **Gregorius** apud Nazianzū oppidum Cappadociæ, in patris locū p̄sul subrogat. ubi maxime Arrianorū turbini restitit. Mox quoq; reddita pace orthodoxis, aduersus Constantinopolim ad emendandū eum populū, recentibus hæreticorū infectū uenenis, tm̄ breui tpe eidē p̄sidendo profuit, ut tūc primū illi in fide renasci uiderent. Sed statim inuidia gloriā subsecuta est. obtrẽctare quidā cœperunt, palamq; uociferari, **Gregorium** Constantinopolitanā sedē occupasse, ipsum priorē repetere, ac aliū labrogari oportere. Quod ipse animaduertens cū iam superare possēt, cedere maluit, q̄ eius gratia cædis

caedis aliqd. aut tumultus oriret. Atq; hoc pacto pristina repetes sedē, quod reliquū fuit æui
 sacris lectionibus, aut scriptionibus tradidit, Quibus ut quietius uacaret, successorē sibi, ac
 coadiutorē, qui populo p̄fesset, elegit, ætate iam ingrauescente. Extāt & Basilij p̄clara ingenij
 monumēta. Nos fermē x. eius oratiunculas conuertimus in latinū. Basilij etiā instituta mo
 nachorū. Hæc Rufinus x. i. historia. Hierony. autē eius opa cōmemorat. Gregorius inqt Na
 zianzenus, uir eloquentissimus, præceptor meus, à quo scripturā explanante didici, ad xxx.
 mil. uersū oia opera sua cōposuit. ex quibus illa sunt. De morte fratris, Cæsaris laudes, Cy
 priani, Athanasij, Maximi philosophi post exiliū reuersi, quē falso noie quidā Heroni inscri
 pserant, quia est alius liber uituperationē eiusdē Maximi cōtinens, quasi nō licuerit eundē,
 & laudare, & uituperare pro tpe. Præterea lib. hexametro carmine, uirginitatis, & nuptiarū
 contra se dissidentū, aduersus Eunomiū lib. i. i. De S. S. lib. i. Cōtra Iulianū lib. i. Secutus est
 aut Polemonē in dicendi stilo, uiuentiq; sibi præsulē successorē ordinans, ipse ruri uitā mo
 nachij uixit. Decessit sub Theodosio principe. Gregorius Nissenus item præsul, frater Basilij,
 Theologus ex doctrina uocatus, rhetoricæ & eloquentiæ studijs legitime imbutus, oratio
 nes edidit: quæ nunc extant aduersus Eunomiū, de diuinitate filij: Apologiā quasi fratris Ba
 silij, quæ ille defunctū manifeste oppugnabat, nō ausus uiuū attingere. Homilias præterea in
 Cantica, & ad sororē Macrinā. De anima. De laudibus Stephani Protomartyris. Gregorius
 Ponticus è Neocæsaria Ponti ciuitate, discipulus Origenis, magna uir fama sanctitatis, pa
 riter & doctrinæ. Nā & Athenis florebat philosophus, nondū christianus. Inde Berytū ue
 nit, ibiq; iura docebat. Permotus Origenis fama, qui tunc Cæsareæ sacros libros enarrabat,
 eo uenit, à quo uerā philosophiā edoctus est. Reuocantibus mox parētibus in patriā redijt,
 ubi adhuc nullis initiatus sacris, sanctitatis plura edidit signa, ægros curando, plurimosq; ad
 Christi fidem per epist. eruditas uocando. Huius meminit Pamphilus martyr. Eusebius itē
 in lib. quos de Origene conscripsit. Hæc Socrates in historia Tripartita. Gregorius lacticus,
 Halicarti præsul usq; ad extremā senectutē, scripsit diuersos tractat⁹ stilo mediocri, ut Hiero.
 ait. Gregorius martyr Spoletinus sub Diocletiano, & ciuis. In eadē urbe Cōcordius presby
 ter Romanus, martyr sub Antonino. Gorgiā inter Leontinos natū Sicilia tulit. Cui tanq̄ pa
 tri, quicqd. habet artis, ars sophistica referat acceptū licet. Quod enim ornamentum Aeschylū
 miratur antiquitas addidisse tragœdiæ, uestē uidelicet, pulpitū, personas, heroum nuncios,
 quibus scena & prosceniū ornat: hoc itē Gorgiā suæ tribuisse arti palā est, uehementiā in di
 cendo, paradoxas, spiritū, magniloquentiā, elocutionem, transgressionem, adiectiones, uerba
 etiā poetica ornatus gratia, ex quibus oratio cū dulcis, tū potēs emanaret. Quantū autē extem
 poralitate p̄stiterit, ubi de sophistica in uniuersū tractauimus executi sumus, qua disciplina
 optimos Atheniensij sibi deuinxit Critiā & Alcibiadē, ambos ætate florentes. Itē Periclē &
 Thucydidē penē senescentes. Agatho uero poeta Tragicus, quē unū scena mirat̄ sapientē,
 pulchreq; loquentē, sæpe in iambis suis Gorgizat. Sed & in Panegyricis eminentissimus ui
 sus, orationē Pythicā habuit ex ara: cui⁹ rei gratia statua ei⁹ aurea in eodē tēplo posita fuit.
 Vixit annis c v i i i. ea corporis ac sensus integritate, qua iuuenis. Ex lib. Sophist. Philost.

Gregorius
Nissenus
præsul

Gregorius
Ponticus

Gregorius
lacticus

Gregorius
martyr

Concordius
Gorgias

Iamblycus

IAMBLYCVS philosophus Pythagoricus è Chalcide Syria fuit, Porphyrij
 discipulus, Constantini magni tpe. Adeo profecit, ut secundas post p̄ceptorē
 Romæ obtineret, nec ab eo quicq̄ differre uideret, quo ad doctrinā, nisi quod
 ille melior facilitate, candoreq; orationis, hic paulo durior habebatur: ac, ut de
 Xenocrate Plato dicebat, uenere dicendi carebat. Moribus adeo p̄batus, ut
 eius uitæ abstinentiā, modestiāq; ea tempestate cōspicua fuerit. In secretū se semel in die re
 cipere solebat, ubi quandoq; à discipulis ab humo sublimis aliquanto uisus, cū dijs adloqui
 putatus est. Diuinationis in eo inter cætera, uel id argumentū deprehenderūt: Cū quondā è
 suburbano è sacrificio rediret cū suis discipulis, ac de sacris loqueret: extemplo, abrupto ser
 mone, diuertamus inquit, alia uia: quando hæc est, uti sentio, polluta funere nescio quo. Pars
 ergo eū secuta est. Pars aut cœpto itinere pergere p̄seuerans obuiā Vispillones habuere, qui
 à defuncti cadauere reuertebant. Interrogantesq; ueritatē deprehenderunt. Hæc ex Eunapio
 graeco authore. Hierony. quoq; de eodē sic scribit. Iamblycus philosophus dogmata Pytha
 goræ cōmentatus est, imitatus ex parte Moderatū uirū eloquentissimū, & Archippū, & Ly
 siadē Pythagoræ auditorē, quorū Archippus & Lysides in Gracia Thebis scholas habue
 re, qui memoriter doctoris p̄cepta tenētes, ingenio pro libris utebant. Iarchas philosophus

Iarchas

- Ianus** Ind⁹ apud Philostratū in uita Apollonij narrat. Ianū inqt Macro. physici cœlū esse uolūt, ab eundo, q̄ semp̄ eat. Pheuras illū specie draconis, in os caudā reflectentis, figurat, eundē eise finē & principiū anni denotans. Hetrusci Vadimona, latini Vertūnū eū, teste Seruio uocabant, Tēporis quoq; patrē bifrontē, ortū uidelicet, occasumq; cernentē. Hora. Matutine pater, seu Iane libētius audis, Ouid. Præsides & cœli foribus cū mitibus horis, & alibi. Cū tot sint Iani, cur stas sacratas in uno? Quapropter sacrificiū ab ipso pri⁹ incipiebāt. Primus oim Latiū incoluit in Vaticano, locus q; hodie cōmonstrat, ubi oppidulū instituit de suo noie. Iani templū ad infimū Argiletū Numa dicauit, indicemq; pacis fecit, ut clauso à bellis uacaretur. Ter igit̄ clausus, ab eo primū, deinde post ij. bellū Pu, post Actiacam uictoriā. Hyacinthus & Protus eunuchi Eugeniæ filiæ Philippi præfecti, sub Maximiano martyres, cū ea sepulti in cœmiterio Priscillæ. Alter iugulatus apud Terracinā. Ianuarius p̄sul Beneuentanus, martyr sub Diocletiano unā cū Acacio, Desyderio, Proculo, & Festo socijs apud urbem Puteolos. Ianuarij quoq; martyres aliij, alibi dicti. Ibycus patria Reginus, historic⁹, uixit apud Polycratem Samiorū tyrannū, regnante Cræso. Hic dicit̄ primus Sambucā musicū instrumētū inuenisse, genus uidelicet Citharæ triangularis. In Ianus in amore puerorū. Feruntur eius li. viij. lingua dorica. Suid. C. Icilius Tri. pl. Virginiæ sponsus, q̄ ob flagitiū Ap. Claudij unā cū Virginiō socero x uiros expulit. Liui. III. Ictus Tarentinus, nobilis palæstrita, toto uitæ tpe Veneris expers fuit, ut artī accōmodatior esset, tanta illi gl̄iæ libido. author Aelianus de ua. histo. In hoc igit̄ illud apostolicū dephendimus, qui in stadio currūt, ab oibus abstinent, & hi qdē ut corruptibile coronā accipiant, nos aut̄ ut incorruptam. Idæus Rhodius uersificator, opus Homeri iterauit, carmen carmini cōparādo: scripsit & Rhodiorū res ueribus trib. mil. Suidas. Idæus media cor. Apharei fili⁹ seu Neptuni, Aetoliæ rex, q̄ ex Marpissa Cleopatrá Meleagri uxore genuit, & ob uxoris zelotypiā Apollinē iaculatus. Iliados ix. Idanthyrus Scytharū rex, bello res magnas gessit, multū Asiæ subiugauit, usq; in Aegyptū excurrit, ut Stra. X III. Idmon uates inter Argonautas, Apollinis & Asteriæ filius. ex Idomone aut̄ & Testia Testor, è Testore Calchas itē uates, ut placet Pherecydi. Apollonius autem poeta Idmonē Abantis filiū esse dicit. Herodotus itē. Idomeneus Deucalionis filius Minois nepos rex Cretensū, q̄ teste Homero populos suos ad Troiā duxit. In reditu cū immolare primū occurrentē si incolumis domū rediret, statueret, in filiāq; incideret, pulsus ob crudelitātē à ciuibus in Salentinū Calabriae promontoriū pelago deuenit, ubi & ciuitatē condidit. Virgil. Et Salentinos obsedit milite campos Lyctius Idomeneus. I E S V S, seruator hebraice, præter dñm nostrū fucere quatuor. Primus qui successit Mosi in ducendo populo, quē in terrā p̄missionis introduxit, exploratores Hiericho ad Raab misit, qui etiā cursum Solis prodigiōse moratus est ad superandos inimicos, uocāt̄ aliter Iosue. Alius filius Iafedech sacerdos ex genere Aaron, qui anno primo Cyri regis cū Zorobabele duce, & Iudæorū populo, è Babylonia in Iudæā uenit templū ædificatū, perseverauitq; usq; ad annū VII. Darei, renouatūq; dedicauit. Tertius filius Syrach, legis hebraicæ doct̄or sub Ptolemæo Evergete, & Simone Oniæ filio sacerdote. Hic librū scripsit Ecclesiasticū. Cuius opus in græcū sermonem Iesus itē eius nepos, ut in prologo testat̄, conuertit tpe Ptolemæi Evergetis, sub quo in Aegypto uixit. Quartus inter LX XII. Christi discipulos cognominatur Iustus. Hiero Syracusanus cū esset ex duce rex factus, po. Ro. perpetuus amicus fuit: ac cū omnis expers disciplinae in morbū incidit, erudiri cœpit, ac ultro sermonibus physicis aures accōmodare: donec paulatim, dum per ualitudinē licuit, poetis Pindaro & Simonide adceris, usus est, frat̄q; Geloni propterea experti omniū literarū p̄stitit. author Aelianus de ua. histo. Hic etiā dicit̄, orta domi seditione eum expellere uolentiū, inermis in forū prodijisse, blandaq; oratione populū in officio continuisse. Hiero Ferreus cognomento, Atheniensis, familiaris Niciæ ducis Atheniensis, unāq; cū eo disciplinis eruditus, poemata nonnulla conscripsit, quæ Plutarchus in Niciā ad ætatē suā puenisse testat̄. Hieronymus Siciliae tyrannus, Hieroni patri successit admodum puer, cui pater metuens, relictis tutoribus xvi. mandauit moriens, ut fidē erga po. Ro. annos L. ab se cultā inuiolatā seruaret. Hic postea abiecta tutela, contēpta patris disciplina ac moderatione, luxuriosus, & arrogantius agendo, à Romanis desciiuit, Annibalēq; adhaesit. Cūq; superbe nimis in ciues sese haberet, ab eisdē interfecus est. author Liui. lib. iij. secundi belli Pu. Hieronymus Rhodius historicus, familiaris Demetrii Poliorcētis, relictusq; ab eo præfectus in regione Bœotia, scripsit res ab ipso Demetrio gestas, ut Plutarch. in Demetr. Hieronymi doct̄orū principis uitā recensere, parergon fortasse fuerit, cum

tum tot illustriū uirorū sit mandata monumentis, quādā tamen ex eius libris de se loquētis, praesertim ad eius literas pertinētia, in mediū afferā. Ac primū in lib. de Viris illustribus se ex oppido Stridonis ortū fatei, patre Eusebio. Romā uenit admodū adolescens, ibiq; se studijs liberaliū artū tradidit. De qbus sic ipse in Apologia ad Pammachiū & Oceanū. Dum essem iuuenis, miro discendi ferebar ardore: nec iuxta quorundā p̄sumptionē ipse me docui. Apollinare Laodiceū audiui Antiochia, frequēter & colui: & cū me ī sanctis scripturis erudiret, nunq̄ illius contentiosum dogma suscepi. Iā canis spargebar caput, & magistrū potius q̄ discipulū decebat, perrexi tamen Alexandriā, audiui Didymū, in multis ei gratias ago: quod nesciui, didici: quod scieba, illo docente nō perdidī. Putabant me homines finē fecisse discendi, rursus Hierosolymā ad Bethleē ueni, quo labore, quo precio, Barabanū nocturnū habui praeceptorē: timebā em̄ Iudaeos, & mihi alterū exhibebat Nicodemū. Accuset me quisq; quia hominē hebraū habui praeceptorē, & quia Didymi, & Apollinaris inter se dogma cōtrariū est: arguat potius, ubi haec sim defenderim, ubi prauū dogma sim secut⁹. De cōuersione aut̄ sacrorū librorū, sic in epist. ad Augustinū. Quod aut̄ in alijs quāris epistolis, cur prior mea in libris canonicis interpretatio asteriscos habeat, & uirgulas prae notatas, & postea aliā translationē absq; his signis ediderim: pace tua dixerim, uideris mihi nō intelligere qd̄ quaesiuisti. Illa em̄ interpretatio LXX. interpretū est, & ubicunq; uirgulā, id est, obeli sunt, significatur q̄ LXX. plus dixerint, q̄ habet̄ in hebraeo. ubi aut̄ asterisci. i. stellae p̄lucētes, ē Theodotionis editione ab Origene additū est: & ibi graeca translulimus, haec de ipso hebraico quod intelligebamus expressimus, sensuū potius ueritatē, q̄ uerborū ordinē interdū cōseruantes. Et miror quō LXX. interpretū libros legas, nō puros, aut ab eis editos, sed ab Origene emendatos, seu potius corruptos per obelos & asteriscos, & christiani hoīs interpretatiunculā nō se quaris: praesertim cū ea quae addita sunt, ex hoīs Iudaei atq; blasphemī, post Christi crucē editione translulit. Vis amator esse uerus LXX. interpretū: nō legas ea quae sub asteriscis sūt. Imō tolle de uoluminibus, ut ueterū te fautorē probes. Porro q̄ dicis, nō decuisse me interpretari post ueteres: & nouo uteris syllogismo, Aut obscura fuerint, quae interpretati sūt, aut manifesta. Si obscura, tu q̄ modo ausus es post eos differere, qd̄ illi explanare non potuerūt? si manifesta, superfluū est te uoluisse differere, q̄ illos latere nō potuit: Respōdeat mihi prudentia tua, Quare tu post tantos & tales interpretes, in explanatione Psalmorū diuersa senseris ab Origene, Eusebio Caesariēsi, Theodoro Heracleota, Asterio Scythopolitano, Apollinare Laodicensi, Didymo Alexandrino, apud latinos aut̄ Hylario Pictauesi, & Eusebio Vercellensi praesule, qui Origenē & Eusebiū translulerunt, quorū priorē noster Ambrosius secutus est. Si em̄ obscuri sunt psalmi, te quoq; in eis falli potuisse putandū est. Si manifesti, illos in eis falli potuisse minime putandū, atq; hoc pacto superflua fuerit interpretatio tua. Hac deniq; lege nullus post priores loqui audebit: cū potius humanitatis tuae fuerit, in quo ueniā tibi tribuis, indulgere & ceteris. Ego em̄ nō tam uetera abolere conatus sum, quae lingua mea hominibus emendata de graeco in latinum transluli, q̄ ea testimonia quae a Iudaeis praetermissa sunt uel corrupta, proferre in mediū, ut scirent nostri quid Hebraea ueritas contineret: si cui legere nō placet, nemo cōpellit inuitū. Deinde paulo inferius, Et si me, ut dicis, in noui testamenti emendatione suscipis, q̄ plurimi linguae graecae habētes scientiā, de meo posint opere iudicare: eandē integritatē debueras etiā in ueteri credere testamento, q̄ non nostra confinximus, sed ut apud Hebraeos inuenimus, translulimus. Praeter uero supra ab eo narratā causam uertendi uetus testamētū, est & alia quā in Apologia contra Rufinū assignat his uerbis: Quod aut̄ me ad uetus testamētū uertendū impulit, uidi apud LXX. interpretes multa praeterita, q̄ ab apostolis cōmemorant. Causam erroris non est meū exponere: Iudaei p̄dicant factū diuino cōsilio esse, ne Ptolemaeus unius dei cultor ac Platonius apud Hebraeos duplicē diuinitatē deprehenderet. Quare ubicunq; de patre & filio scripta cōstant, aut siluerūt, aut aliter interpretati sunt, ut & regi latisfacerent, & arcanū fidei nō manifestaret. Ite quae me causa impulit, Origenis audacia fuit, q̄ editionē Theodotionis LXX. interpretū miscuit obeliscis, asteriscisq; additis. Sed in hac scripturae conuersione, multa se passum ab obrectatoribus & maleuolis fuisse, etiā in eadē apologia testatur hoc modo. Scripsit frater Eusebius se apud Afros praesules epist. meo nomine scriptā reperisse, in qua agere poenitentia, & me ab Hebraeis fuisse inductū testabar, ut Hebraea uolumina in latinū uerterem, in quibus nulla sit ueritas. Sed malitia nō habet tantas uires, quantos conatus. Studiosissimū

& auidū discendi eum semper fuisse, uel illud in primis declarat, quod alio loco dicit: Literæ marsupium non sequuntur: sudoris comites, non uoluptatis: ieiunij, nō suauitatis: continentia, non luxuriæ. Demost. plus olei q̄ uini expendisse dicitur, & omnes opifices nocturnis semper uigilijs præuenisse. Quod ille facit in una litera exprimenda, ut à cane discat: tu in me criminari, q̄ homo ab homine literas Hebraas didicerim. Inde est quod quidam ineruditi pudentes remanent, dum nolunt discere quod ignorant: nec Horatiū cōmonentem audiūt. Cur nescire pudens prae q̄ discere malo? Librum Didymi de Spū S. non amulatione Ambrosij, uti Rufinus obiecerat: sed ardore fidei conuertit, quū de illo semper honorifice in alijs loquatur locis. Sic enim ad Paulinū scribit: Malui enim alieni operis interpret existere, q̄ ut quidam faciunt, informis corniculæ modo, alienis me coloribus adornare. Legi dudū de spiritu S. quosdam libellos, & iuxta Comici sententiā ē Græcis bonis Latina nō bona: nihil em̄ ibi dialecticū, nihil uirile, atq; distinctū est, quod lectorē uel ingratū ad sensum trahat: sed totum flaccidū interdū atq; formosum, & exquisitis hinc inde coloribus depictū. Caluiniatus itē q̄ parū fideliter transferret, conatus est scribere de optimo genere interpretandi ad Pamachiū, ostendens nō solū gentiliū, sed sacrae scripturæ, apostolorū, simulq; euangelistarū, & LXX. interpretū exemplo, nō uerbū de uerbo, sed sensum de sensu debere transferri: magistramq; se dicit habere Tulliū, qui Protagorā Platonis & Oeconomicum Xenophontis, & Aeschynis, ac Demost. duas cōtra se orationes pulcherrimas transfulerit, quāta in illis prætermiserit, & quanta addiderit, quanta mutauerit, ut proprietates alterius linguæ sua explicaret, non est huius temporis dicere: sat mihi erit ipsius translationis authoritas, qui in prologo ita locutus est: Putaui mihi suscipiendū laborē utilem studiosis, mihi quidem ipsi necessarium. Conuerti enim ex Atticis duorū eloquentissimorū duas nobilissimas orationes inter se concertantiū, Aeschynis & Demost. nec conuerti ut interpret, sed ut orator, sententijs isdē, & earū fruēs tā figuris q̄ uiribus ad nostrā consuetudinē aptis, in quibus nō uerbū pro uerbo necesse habui reddere: sed genus omne uerborum, uimq; seruaui. Nō em̄ me ad numerare ea lectori putaui oportere, sed expendere. Sed & Horatiū uir doctus & acutus hoc idē in arte poetica erudite præcepit. Nec uerbū uerbo curabit reddere fidus Interpret. Terentius Menandrū, Plautus & Cæcilius ueteres comicos interpretati sunt: num hærent in uerbis, ac decorē magis & elegantia in translatione conseruant, q̄ interpretationis ueritatē? Repetam igit̄ quod Eusebius in proemio attulit. Sicuti nō uideēt linguæ gratiā interpretatione mutari, Homerū ad uerbū exprimat in latinū: plus aliquid dicam, eundem sua lingua profē uerbis interpreteēt, uidebit ordinē ridiculū, & poetam elegantissimū uix loquentē. In allegandis poetis & oratoribus præter omnes superiores, maiori & copia & facilitate, ad scripturæ probationem religiosissime adducens, Ruffino nonnullisq; amulis calumniandi materiā p̄buisse uideēt, maxime q̄ præter eius iusiurandū facere uidebat. q̄bus ipse minime post uotū eius legit̄ respondit, quæ tñ ex eis teneret, adlegare. Quapropter non ab re fuerit inscribi epist. quā Calpurnio Lanario scribit, qui sub cuiusdā oratoris nomine quaesuerat, cur homo christianus codices seculares adlegaret. Quod aut̄ quæris in calce tuæ epistolæ, cur in opusculis nostris seculariū literarū interponamus exempla: Quis em̄ nescit & in Moyse, & Prophetarū uoluminibus quædā adsumpta de gentiliū libris, & Salomonē philosophis Tyri & nonnulla proposuisse, & aliqua respondiisse, unde in exordio prouerbiorum cōmonet, ut intelligamus sermones prudentiæ, uersutasq; uerborū parabolæ, & obscurū sermonē, dicta sapientū, & ænigmata, quæ proprie dialecticorū sunt. Sed & Paulus apostolus Epimenidis poetæ usus est uersiculo scribens ad Titū. Cretenses semper mendaces, malæ bestia, uetres pigri. Cuius heroici Hemistichiū Callimachus postea usurpauit. In alia quoq; epist. Menandri ponit Senariū. Corruptunt bonos mores colloquia praua. Et apud Athenienses in Ariopago disputans, Aratū testem inuocat, Ipsius em̄ genus sumus. Cyprianus mordet, cur aduersus Deme-trianū scribēs, testimonijs usus sit prophetarū & apostolorū, q̄ ille cōmentitia & ficta esse dicebat, & nō potius philosophorū poetarūq; quorū authoritati in ethnicis cōtraire nō poterat. Scripserant cōtra nos Celsus atq; Porphyrius, q̄bus Origenes, Methodius, Eusebius & Apollinaris fortissime respōderūt: lege eos, & inuenies cōparatione eorū imperitissimos, & post tāti tēporis ociū uix quāsi per somniū quod pueri didicimus, recordatos. Iulian. Augustus septē li. in expeditiōe Parthica aduers⁹ christianos euomuit: Si cōtra hūc scribere parauero, puto mihi licere ut rabidū canē philosophorū & Stoicorū doctrinis .i. Herculis claua
repercutiā,

reperitiā: quanq̄ Nazarenū nostrum, ut ipse dicere solebat, Galilæū, statim perfossus accepit. Iosephus antiquitatē probās Iudaici populi, duos cōtra Appionē grammaticū libros pericripit, ubi tanta seculariū profert testimonia, ut mihi mirū sit quō uir Hebraeus, & à puero sacris literis eruditus, cūctā græcorū bibliothecā euoluerit. Quid loquar de Philone, quē alterū Iudaicum Platonē Critici p̄nunciant? Quadratus apostolorū discipulus Atheniensis Pont. nōne Hadriano principi Eleusina sacra inuisenti, librū pro nostra religione tradidit: & tanta admirationi omnīū fuit, ut à persecutione grauissima illius sedauerit ingenium? Aristides philosophus uir eloquentissimus eidem principi Apologeticū pro christianis obtulit, referentem philosophorū sententijs. Quem imitatus postea Iustinus & ipse philosophus Antonino Pio & filijs librum contra gentes tradidit. Quid loquar de Melito Sardeni præfule, quid de Apollinare presbytero Hierapolitano: Dionysio quoq; Corinthiorū præfule & Tattiano, Bardassane & Irenæo Photini martyris successore, qui Origenis hæreleon singularū uenena, ex quibus fontibus philosophorū emanarunt, multis uoluminibus explicarūt? Pantherius Stoicus ob præcipuæ eruditionis gratiā à Demetrio Alexandrino p̄fule missus est in Indiā, ut Christū apud Brachmanas, & illius gētis philosophos p̄dicaret. Clemēs presbyter Alexandrinus meo iudicio omnīū eruditissimus v III. scripsit Stromatū lib. & totidem *ἑρμηνεύματα*, id est disputationū, & aliū cōtra gentes. Pædagogū quoq; tria uolumina. Quid in illis indoctū? Imō qd nō ē media philosophiā est? Hūc imitatus Origenes scripsit Stromatas, christianorū & philosophorū inter se sententijs cōparans, & omnia nostræ religionis dogmata, de Platone, Aristot. Numenio, Cornutoq; cōfirmans. Scripsit & Milciades cōtra gentes uolumen egregiū. Hippolytus & Apollodorus Romani senatores p̄pria opuscula ediderunt. Extant & Iulij Africanī, q̄ temporū scripsit historiā, & Theodori qui postea Gregoras dictus est, uiri sanè apostolici, & Dionysij Alexandrini præfulis: Arnobij quoq; p̄sbyteri Laodicensis, necnō philosophorū Paphili, Pierij, Luciani, Marcionis, Eusebij p̄fulis Cæsariensis, & Eustathij Antiocheni, & Athanasij Alexandrini, Eusebij quoq; Emisēni, Triphylli Cyprij, Asterij Scythopolitæ, & Serapionis confessoris, Titij Bostrēlis p̄fulis Cappadociæ, Basilij, Gregorij, Amphiloehij, q̄ oēs adeo philosophorū doctrinis & sententijs suos referciūt libros, ut nescias qd in illis primū admirari debeas, eruditionē seculi, an scripturarū scientiā. Veniā ad Latinos. Quid Tertulliano eruditius? qd argutius apologetico eius? & cōtra gentes libri, cunctiā seculi retinēt disciplinā. Minutius Felix causidicus Ro. in lib. contra Mathematicos, qd Gentiliū librorū reliq̄t intractatū. Arnobius v II. lib. aduersus gētes edidit, totidēq; discipulus ei? Lactātijs, q̄ de Ira quoq; & Opificio dei duo uolumina cōdidit: quos si legere uolueris, dialogū Cic. in eis inuenies. Victorino martyri in lib. suis, licet desit eruditio, tamen nō deest eruditionis uolūtas. Cyprianus q̄ idola dij nō sint, qua breuitate, qua historiā oim sciētia, uerborūq; ac sententiarū splendore p̄strinxit? Hilarius meorū confessor temporū & p̄sul XII. Quintiliani lib. & stilo imitatus est, & numero, breuiq; libello quē scripsit cōtra Dioscorū medicū, qd in literis posset, ostēdit. Iuuenecus p̄sbyter Constantino historiā dñi saluatoris uersibus explicuit, nec uereē euangelij ueritatē sub metri legibus mittere. Igit̄ Hierony. ab amulīs excitat⁹, q̄ pariter bellū omnibus hæreticis ac libidinosis indixerit, eosq; suos ac religionis cōmunes hostes putauerit, postq̄ in Asia aliquandiu Gregorio Nazianzeno Græco præceptorī operam in sacris libris dedisset, Hierosolymā secedere statuit. Itaq; imposta tantum in nauī bibliotheca quam summo labore parauerat, quaq; carere non poterat, ceteris omīssis soluit, sequentibus Paula & Eustochio, quarū opibus etiā iuuabat̄. Cumq; apud Bethleē sese reciperet, quatuor annos in eremo fuit, ut ipse testatur. Quotiens ego in illa uasta solitudine. & quæ subsequunt̄. Inter monachos uersabatur, comite leone, cuius nonnulla etiam portenta referuntur, ibiq; multos annos in cœnobio lectionibus diuinis simul & scriptiōibus uacans: demū ex hac uita in dño migravit, anno ætatis XC I. pridie Cal. Octob. salutis C C C C XL II. Theodosio minore, & Honorio Imp. Opera eius, q̄ palā sint, explicare nō oportet. Chromatij Aquiliensis uiri nobilis ac diuitis benignitate magno pere adiutus est: ad quē plures scribit epist. Cuius item opibus, seq; suosq; notarios ac liberos sustentauit. Moriēs prædixit teste Cyrillo, qui eius uitā perscripsit, corāq; adfuit, se Romā quandoq; transferendū. Cuius uaticiniū nobis manifestatū, corpus eius in Exqlijs apud adē diuæ genitricis ad præsepe collocatū cernētibus. Vitæ gen⁹ q̄ curiosius cupit indagare, Augustini elogiū de illo uideat, q̄ & Helix & Ioanni Baptistæ eū cōparat, carnibus omnino & omni

& omni obsonio cocto, uino quoque abstinuisse. Sciētia tantā p̄ditū, ut qd̄ ipse ignorauerit, nullus hoīm unq̄ sciuerit. Higynus pranoie lul. nōnullis y praponit. Scribit ad M. Fabium Quintilianū, cui familiarissimus fuit, de mundi & sphaera narratiōe, utile sanē astronomicū: praterca de signis cœlestibus opus in iij. lib. distinctū. Idē teste Gellio, cōmentarios in Virgiliū, q̄ nō extant, librū quoque Gromaticon appellatū, nuper inuentū. Est em̄ Groma, ut ipse testat̄, ars, loca stationesque in castris opportune capiendi ornandi ue. Ignatius, Antiochenus tertius post Petrū p̄sul, sub Traiano damnatus ad bestias: Romā uinctus mittitur. Nauigando Smyrnæ Polycarpum Smyrnæ p̄sulē salutauit, epl̄as quatuor in itinere scripsit, ad Ephesios, ad Magnesios, ad Trallientes, ad Romanos. Cum in rem p̄sentē uenisset, & rugientes leones audisset, frumentum (ait) Christi ne uidentibus ferinis conterar, ut panis syncerus inueniar. Eius reliquiae cadaueris Antiochiā deportatae, iacēt in cœmiterio ante portā Daphniticā: Ex Hieronymo. Hilarius p̄sul Pictaueusis, teste Hiero. in Phrygiā relegatus, XII. aduersus Arrianos edidit libros, in quibus Quintilianū stilo & numero imitatus est. Librū itē ad Constantinū magnū. Praterca ab eodē authore sic in ep̄ist, taxatur. Hilarius lucifer ecclesiarū, preciosus lapis, pulchro sermone aureoque ore uniuersa loquit̄, si & semina aliqua secus uia cecidisse potuissent: tñ ab eo in scripturis messis exorta est magna: Hūc ego aliū à priore suo tēpore fuisse putauerim. Hilarius alter p̄sul Arelatensis, uir sanctus, pauperumque sustentator, q̄ nōnulla etiā scripsit: Martiani principis tēpore ponit Gennadio, Iob iustus ex terra Hus in Arabia Idumæaeque finibus, ut ait Hierony. quintus ab Abraamo, nepos Esau, regnauit in regione Edom, potens ac diues: denique quanq̄ ex gentibus, sanctissim⁹ ac oibus p̄batus doctoribus. Ex Arabissa uxore septē genuit mares, & tris foeminas: q̄ quā lasciuirent, ipse post cōiuiuā dño pro eis immolabat. Exēplar hic nobis patientiæ p̄ponitur, oibus malis afflicto, tantū relicta uxore maioris pœnæ gratia, q̄ facta ex p̄braret. Postremo tres amici reges ad eū ueniūt, animo qdē ab initio cōsolādi, uerū diabolica instigatione, longa uerborū exacerbatiōe, in ipsius odiū & increpationē acrius inuehunt. Cum ipsos Iob sapienti disputatione, ac patiētī sermone superasset, Helim quendā iuuenē adrogantē contra acerbis conuicijs instantē, modestissime tulit. At deus oipotēs post annos VII. eius miseratus labores, statui eū feliciori restituit, eiq̄ & facultates duplicauit, & filios totidē quot amiserat, longe meliores concessit. Vixit quoque post hęc annis CXL. usq̄ ad quartā sobolē: toto autē tempore, CLXXXIII. Scripsit ipsemet librū de suis uita & sermonibus Arabica lingua, ut ait Hierony. Qui liber prosa incipit: metro labitur, pedestri sermone finit. Nā à principio usq̄ ad locū illū ubi dicit, Pereat dies in qua nat⁹ sum, stilo prosaico inchoat. Inde usq̄ circa finē, ubi dñs tris Iob amicos redarguit, heroico metro p̄sequit̄. Finē uero rhythmico colore cōcludit, oibusque dialecticæ artis legibus singula uerba metit̄. Nā quatuor disputationū genera in ipso libro cōplectitur. Prima dialectica, quæ ex probabilibus p̄cedit, quæ consistit inter Iob & tris eius amicos: ubi ipse thesim hanc probat, q̄ deus hominē iustū & infontem quandoque affligit. Amici uero eius contra, q̄ deus neminē citra culpā plectit. Secunda est sophistica ex apparentibus: & hæc est inter Iob & Helim: quamuis Iob minime respondeat, q̄ quidē iuuenis adrogans & uaniloquus conclusionē amicorū Iob adprobans sophisticè syllogizat. Tertia tentatiua, inter dominū & Iob, qui eundē multis quæstionibus tērat & interrogat, ut ei declaret, quod nulla est apud deū sapientia cōparata. Quarta demonstratiua, in qua pro ipso Iob dominus contra tris amicos eius quæstionē definiēdo demōstrat. Excessit Iob VI. Eid. Maias, ut Hierony. in suo Calendario ponit: sepultusque in terra Hus, in finibus Edom seu Bosra, ubi & sepulchrū eius adhuc uisitur. Ioānes, Chrysostomus cognomēto, ob linguæ sermonisque p̄stantiā, Antiochenus genere, p̄sul Constantinopolitanus sub Honorio principe, nobilibus ortus parentibus Secundo & Anthusa, discipulus Libani sophistæ. Audiuit & Andragathiū, dū foro se p̄pararet. Quietē tandē elegit, imitatus Euagriū, qui ex eisdē una studijs sese recepit in cœnobiiū. Itaque relictis philosophiæ libris, sacris literis incubuit. Idemque Theodoro & Maximo suasisit, qui apud Libaniū eius cōdiscipuli fuerant, quorū Theodorus postea Vestenæ: Maximus uero Seleuciæ Isauricæ p̄sules fuerē. Theodorū Carteriū: q̄ tunc sacris cœnobijs p̄erat, audiuerē. Ioannes exinde ob uirtutē Anagnostes ecclesiæ Antiochenæ à Zenone p̄sule factus, librū ante omnia contra Iudæos edidit. Deinde diaconus à Meletio creatus, alterū de sacerdotio librū composuit. Post obitum uero Meletij, qui excessit Constantinopoli, à Paulino p̄sule presbyter factus, haud multo post p̄sul

In. Higynus

Ignatius

Hilarius
PictaueusisHilarius
Arelatensis
IOBIoannes Chry
sostomus

Præful Constantinopolitanus deligitur. Erat in regēda disciplina seuerior, ita ut adrogātis nomen apud plures cōtraheret, quibus erat insensus: solitus etiā solus accumbere, obtrectate populo. Causa erat, q̄ ē stomacho saepe laboraret, ut alij dicunt, q̄ ob abstinentiā, parū ciuili & eius dignitati congruenti mensa uteretur. In templo frequēter concionē habebat ad populū. Multa quoq; passus ex inimicis & amulis: dum esset Præful saepe pulsus, saepe etiam reuocatus: inter alios maxime Eutropio Eunucho insensus, quē postea imperator Cōsulatu quo peruenerat deiectū, necari iussit. Scripsit præter supradicta, & epistolas & homilias in euāgelia, quæ omnia in latinū conuersa sermonē Christiani frequentant, quantū præterea græcorum nullius. Ex historia tripertita. Ioānes cognomento grāmaticus siue Philoponus genere Alexandrinus, plura scripsit in omni doctrina: pro nostra item religione contra Proclum & Seuerum, q̄q̄ & ipse de trinitate male sentiret: author Suidas. Ioannes Scholasticus abbas in monte Sina, Climacus, q̄ scalam scripserit x x x. gradibus cœlum petentē, opus sanē ipsa similitudine delectabile pariter & utile: conuersum postea ab Ambrosio monacho Camaldulensi. Ioannes Damascenus Damasci natus Hebræus puer Constantinopolim uenit: ubi liberalibus artibus legitime imbutus, & ad Christum conuersus, monachi habitum sumpsit, simul & docebat. Captus deinde in littore maris à piratis Saracenis, postea à Theodoro redemptus, magister eius epistolarum fuit. In suspiciōne proditiōnis ueniens, dextera ei ablata est: uerum postq̄ deprehensus qui literas proditorias stilo Damasceni probe assimi luerat, in honore apud imp. fuit: at ille ad cœnobium regressus, ibi decessit. Scripta eius utilia ab utraq; recipiuntur ecclesia. Io. Scilax patria Cōstantinopolitanus scripsit de imperatoribus Cōstantinopolitanis. Io. Zexus scripsit in Lycophronem cōmentarios. Sed iam ad Latinos ueniam. Io. Præful Gerundēsis genere Gothus, sub Phoca principe, & Bonifacio. IIII. Pon. doctrina & scriptis emicuit. Nam adolescens Constantinopolim profectus, ita græce latineq; doctus redijt in Lusitaniam, ut Arrianam sectam, quæ tunc usq; Valentiam occupauerat, compresserit. Cuius rei gratia Barcinonem ab hæreticis relegatur. Verum de functo postea Lemogildo rege, qui eis fauebat, in patriam reuersus, multa conscripsit utilia religioni. Cœnobium condidit, rationemq; uiuendi monachis scripsit. Duo quoq; Ioannes religionis fulmina, his omnibus anteponendi. Quorum alter Christi præcursor, alter euāgelium nouissimum omniū scripsit, rogatus ab Asiæ populis cōtra Cerinthum aliosq; ac maxime Ebionitas, qui Christum ante Mariā non fuisse affirmant, compulsus est diuinam eius naturam enarrare. Præterea unius tantū anni, in quo passus erat Christus, à cæteris præter missi mentionem habet: & post carcerem Ioannis historiam texuit. Scripsit unam epistolā, cuius exordium: Quod audiuius, quod uidimus. Reliquæ duæ à Ioāne presbytero feruntur: qui eodem ferme tempore & ipse Christi discipulus fuit. Igitur Ioānes in Pathmon insulam à Domitiano relegatus, redijt sub Nerua principe Ephesum: ibiq; usq; ad Traianū principem perseuerās, totius Asiæ cōstituit ecclesias: lōga deinde senectute cōfectus L X V I I I. post Christi supplicium anno extinctus, iuxtaq; eandem urbem sepultus est. hæc ferē Hieronymus. Eusebius uero tradit in historia Apocalypsim quosdā adscribere Ioāni presbytero: de quo paulo supra mentionem fecimus, eo q̄ Euangelista Ioannes non sit solitus in scriptis nomen suum præfari. Maximam uero hominū partem ad euangelistam referre. Cæterum falso in eius historia narratur, alibi quā Roma demissum in seruens oleum fuisse. authores apud Græcos Simon Cōstantinopolitanus, qui gesta sanctorū conscripsit: & apud Latinos Vincentius, & alij. Romæ quoq; & templum eius rei monumentū in eodē loco uisitur ante portā Latinā. Quodq; magis dolendū, hæc tam aperta mēdacia in horis canonicis legūtur: nō sine illorum maximo dedecore, quorum est officiū hæc interpolare. Iosephus Mathatiæ filius, Hierosolymitanus sacerdos, & captiuus, Tito principi adeo ob ingenium dilectus, ut eius libri bibliothecæ publicæ traderentur, liberq; sit factus. Conscripsit græce antiquitatis Iudæorum historiam libris x x. ab exordio mundi, usque ad x I I I I. annum Domitiani: Bellum uero Iudaicum cum Romanis gestum, libris v I I. quos non solum Græca, sed patria lingua se suis scripsisse affirmat. Sed & duos item alios libros, quos Antiothecos uocāt, de Iudæorum uetustate, id est conflictus aduersus Appionem grammaticum Alexandrinū, q̄ ad Caligulā legatus missus ex parte gentiliū, cōtra Philonem etiam librū uituperationē genis Iudæorū cōtinentē cōscripserat. In x V I I I. antiq̄tatis libro apte fatct̄ ob inuidiā Christi Iudæis interfectū: & Io. Baptistā uere Prophetā fuisse, ac p̄pter Iacobi apostoli eadem direptam

Ioannes Philoponus.

Ioannes Damascenus

Ioan. Scilax

Ioan. Zexus

Ioan. præful Gerundensis.

Ioan. Baptista

Ioan. Euang.

Io. discipulus

Iosephus Iudæus.

ANTHROPOLOGIA

- direptā Hierosolymam. In fine uero XX. libri Iustū quendam ex Tyberide redarguit falsitatis historia. hæc ex Hieronymo, & Eusebio lib. III. Hunc alibi Hieronymus Græcum Liuium uocat. Ipse uero de se scribit, in expugnatione Iotapatæ, cui præfectus erat, se in puteum, id est speluncā cauam demersisse, ibiq; suorū, qui cum eo descenderant, animos ad suam necem paratos, spe philosophiæq; adhortatū fuisse, moxq; se Romanis dedidisse, recordatū quæ somniauerat de suorū calamitate, ac Vespasiani felicitate, unde ad eū p. Nicanorē deductus est. Iosephus alius recentior, qui in philosophiā, omnisq; disciplinas commentarios edidit, Græcus homo. Iouinianus hæresiarcha, qui nuptias uirginitati præcrebat, opinionem secutus Stoicorū, de uirtutū ac uitiōrū paritate: quæ Hieronymus in epistolis acerrime confutat. Hipparchus Nicaeus astrologus. Consulū tempore scripsit de Arati Phænomenis, de stellis fixis, de lunæ motu contra Platonē: primusq; qui instrumenta mathematicis inuenerit, unde hæc sensibus deprehēdi possent, Plinio maxime laudatus. Fuit alius poeta Comicus, ipsius fabula πῆξι γάμων. Suidas. Alius propinquus Aristotelis, alius tyrannus Eretriæ. Hipparchus quoq; filius Pylistrati tyranni, qui ob libidinē in Armodium puerum, Aristogitonis coniurationem in eius domum excitauit, ut apud Thucydidē. Idem ut inuidiam tyrannidis sapientiæ opinione extinguere, literas coluit, uirisq; doctis maxime fauit, & Homerum primus Athenas intulit, eiusq; Rhapsodias in ordinem certum reduxit. Adcersiuit item Simonidē & Pindarum. author Aelianus de ua. hist. Hypatia mulier Alexandrina, Theonis geometræ filia, uxor Isidori philosophi, emicuit sub Arcadio principe. Scripsit in astronomiā, docebat Alexandria, magna omnis generis disciplina, concurrentibus undiq; discipulis. interfecta tandem dicitur ab Alexandrinis ob inuidiā. Suidas. Hippalus Metapontinus auditor Pythagoræ, uir doctissimus, nihil scripsit, ut ait Demetrius in Hymonymis. Hypenus Athleta, qui primus diuulo uicit. Pausanias. Hyperides Atheniensis, unus ē decem oratoribus primis. Acmulus quādoq; Demosthenis, accusatusq; ab eo super rapina pecuniæ, deinde ambo damnati iussu Antipatri. Hyperides aufugit in Acginā, ibiq; ab Archia Tyrrio satellite captus, & ad Antipatrum missus necatur: lingua excisa, ut testatur in Demosthene Plutarchus. Hyperechius Alexandrinus grammaticus sub Martiano imperatore, scripsit de nominib; & uerbis, & orthographia. Suidas. Hippias Elæus philosophus discipulus Egesidemi, ut tradunt Cicero & Quintil. nō liberalium modo artiū præ se scientiā tulit: sed earum quas Græci mœchanicas uocant, ut & uestem, & anulum, crepidasq; ac omnia quæ ferebat, manu sua faceret. Atq; ita se preparauit, ne cuiusuis ope egeret. Summū bonum αὐτάρκεια posuit, hoc est, eo contentū esse quod simplici uictui sat esset. Multa quoq; scripsit quæ non extant. Hippias alius dux Atheniensium, qui in exiliū pulsus, Dareū contra patriā exciuit. Hippus item & Hipparchus Pylistrati filij. Hippocrates Cous medicus, auditor Democratis, ut quidā uolūt, uixit apud Perdica Macedoniæ regem, excessit natus annos. CIIII. Larissæ. Suscepit filios Thessalū & Draconē. Artaxerxes cupiens eius disciplinā, sic Hiscani scribit. Rex regū magnus Artaxerxes, Hiscani Hellepōti præfecto salutē: Hippocratis medici Aesculapio prognati ad me artis fama peruenit, da igit operā ut aurū illi tribuas quantū cupit, aliāq; item quorū indiget, & eum ad me mitte: erit em̄ par honore summis in Perside uiris. Et si quis alius fuerit in Europa uir clarus, hunc amicum nostræ domui redde, minime pecuniæ parcendo, uiri enim quanquā potentes, haud facile inueniunt quod honeste cupiunt. Vale. Eius libri tanquā diuino emanauerint ore, ubiq; celebrantur. In primo em̄ iusiurandum continetur, in II. prognostica. III. Aphorismi. IIII. illa admirabilis compositio LX. libris omnē medicinæ scientiā complectens. Hæc ex Suida. Aeliano autē de ua. histo. teste: Doricus quū esset, Ionice scripsit Democrati causa cui familiaris fuit, scripsitq; sæpius. Ad eū curandū ab insania adcersitus quandoq; ab Abderitanis, dixit Democritū minime desipere, sed maxime sapere. Scripsit etiā librū Epidimiarū. Quædā inter eius opa adulterina cōmixta, ut stilus indicat, Galen; secreuit atq; adnotauit. Amator Græciæ magnopere fuit, ex qua nunq; egressus est: etiā Artaxerxis literis magnopere inuitatus, minime quoq; pecuniæ appetēs, ut ex iureiurādo ab eo in exordio factō deprehēdit. Hippocrates p̄ter superiorē Suidas qnq; cōmemorat: oīs eiusdē artis & familiæ qua ille, diuersis tēporibus, quorū luminibus tñ prim; obstruxit. Hippocratē aliū Atheniēsū ducē ponit in bello Pelopōnesiaco Thucydides. Hipponic; Hippia filius Atheniēs, cū patriæ statuā dedicare decreuisset, ac nōnullis eā à Polycleto cōfici suadētibus, illi nequaquā uilū est, q; ob opis pulchritudinē ab aspiciē

aspicientibus, non dedicantis, sed potius artificis uirtus laudaretur: author Ælianus. Hippomachus tibicen quum discipulū quondam in arte peccare cōspiceret: ab auditoribusq; laudari, baculo admonuit desistere debere, quod maximum fuisset erroris eius indicium, quod à turba laudaretur. Idē Ælianus. Hippodamus Milesius natura studiosus: primus eorum, qui in repub. uersati non essent, cœpit aliquid dicere de optimo ciuitatis statu. Constituit enim ciuitatem ex numero X. millium, diuisam in partes tris: artifices, agricolas, & milites. Regiones in totidem partes, sacram, publicam, & priuatam. Erat ob ambitionem uitamorosior, crinium prolixitate, ac sumptuoso ornatu. Aristoteles lib. 11. polit. Hippolytus Thesei filius, Phædræ nouerca, quod eius libidini non consenserit, insidijs petitus, discerpusq; propterea rogatu patris à Neptuni curribus, Virbij nomine postea Æsculapij arte reuixit: in Latium apud Aricinum templum translatus. Hippolytus alter præsul ecclesiæ, quam se Hieronymus reperire nequiuisse testatur, peruenit usq; ad Alexandrum imp. Scripsit rationem paschæ. In cuius æmulationem Origenes eius ferè æqualis, scribere compulsus est ab Ambrosio suo. Hippolytus Romanus martyr è discipulis Laurentij, sub Decio principe ductus extra portam Tyburtinam, & equis indomitis adligatus, atq; discerptus, primi Hippolyti fatum felicius ac sanctius imitatus est, eius festum X. calend. Septemb. Hippodromus Thessalus genere patria Larisseus circa M. Antonini tēpora: Athenis schole successit, ut author Philostratus, qui inter sophistas eum describit: plura referens de eo quæ ad hunc locum non pertinent. Hippodorus unus Codridarum inuidiam populi uitare cupiens, & optimam simul principis famam inter Athenienses adipisci, seueritate in suos est usus, ac filiam cum mœcho deprehensam curru iussit adligari atq; discerpi. Ælianus. Hipponax Ephesus scriptor iamborū, uixit Clazomenis: expulsus patria à tyrannis Athenagora & Conia. Suidas. Iphiclus filius Phylaci & Clīmenes Minyi inter Argonautas ab Apollonio positus: ab Hesiodo autem & Pherecyde nequaquā, ut scribit enarrator Apollonij. Iphicleus Herculis frater, Iolai pater, sepulchrum habet apud Pheneum Arcadiæ ciuitatem, ut author Pausanias. Iphigenia Agamemnonis filia, quam ad placandum numen Calchas mastrandam in sacrificio apud Aulidem censuit: Diana ceruam pro illa apposuit. Alia uirgo sancta, filia regis Aegypti prædicatur, ab apostolo Matthæo facta Christiana, quæ cœnobium uirginum instituit. Irene Cratini, Timarete Myronis, Aristarete Nearchi pictorum filia simul & discipula: sed & Lala Cyzicena uirgo, & Calypso, & Alcisthene, & Maria Varronis uxor, omnes pictrices Plinio commemorantur. Irus Ithacensis mendicus ac turpissimus, ut X. VIII. Odyssæ describitur, quem Ulysses pugillatu superauit. Ireneus præsul Lugdunensis, Photini successor, Polycarpi discipulus. Hic post martyriū Photini cum presbyter Lugdunensis esset, missus à Christianis eius loci Romam ad Eleutherium pont. legatus de quibusdam quæstionibus, quum pro se etiam commēdatitias tulisset, factus est ab eo Photini successor, uir in primis eruditus, & qui historiam scripsit ecclesiasticam: quam mutuatus est Eusebius, testemq; citat. Librum præterea de Ogdoadē, in quo refert incidisse se in librum cuiusdam è successoribus apostolorum, qui huiuscemodi haberet exordium, quod postea Hieronymus in Eusebij proœmio usurpauit: Adiuuro te qui hunc librum transcribis per dominum Iesum Christum, & per gloriosum eius aduentum, qui iudicaturus est uiuos & mortuos, ut cōferas postquam scripseris & emendes illum ad exemplar unde descripsisti diligentissime: hanc quoq; obtestationem similiter transferas, ut in exemplari reperis. Ex Hieronymo & Eusebio lib. VI. Isæus Assyrius sophista, adolescentiam uarijs corporis uoluptatibus tradidit: deinde uir factus, frugalissimus omnium fuit. Characterem orationis non profusum habuit, sed parcum castigatumq;, ac secundum naturam, qui tantum rebus breuiter enarratis suppeteret. Nam totum quidem argumentum in breui summaq; complecti, ipsius primum inuentum est, ut Lacedæmonijs de ordinibus consulantibus ac sollicitis: illud Homericū iactauerit, Scutum scuta premunt, galeam galeeq;, uirum uir. Ex Philostrato. Isocrates orator Atheniensis unus è decem, dulcis & numerosus in dicendo fuit. Ad rempublicam non adcessit, neq; in concionem ascendit, deficiente pronuntiatione: tum etiam ad euitandam inuidiam eorum, qui libenter ijs qui eloquentiæ honore præstant, se opponunt. Ciuitatem tamen iuuuit, Philippumq; in eis quæ ad illum scripsit Atheniēsis cōciliauit. Panegyricus eius omnium pulcherrimus, quem in Olympia habuit, adhortans Græcos contra Asiam, mutuas inter se accusationes relinquendo,

Hippomachus

Hippodamus

Hippolytus
TheseiHippolytus
præsulHippolytus
martyr

Hippodromus

Hippodorus

Hipponax
IphiclusIphicleus
Iphigenia

Irene pictrix

Irus

Ireneus

Isæus

Isocrates

- Gorgiam excitauit, ut ipse simili oraret argumēto. Optima item ex eius compositionibus Archidamus & Amartyrus iudicatur. In illa enim Archidami constantia, & animi magnitudo declaratur: Leuctrica Lacedæmonijs commemorando. Sermo profecto elaboratus, & uerborum diligentia, & splendor compositionis in ea apparent. Amartyrus uero uim ostendit castigatam in numeros, ex sententia sententiam æqualibus periodis terminando. Auditores eius plures, quorum princeps Hyperides. Theopompum uero Chium, & Ephorum Cumæum, nec uituperatione, nec satis admiratione dignos dixerim. Qui ait Isocratem à comœdia taxari, ut tibias factitantem errare uideretur. Nam & pater eius Theopompus Athenis Aulopius cognominabatur: ipse uero nec tibias cognouit, nec factitauit: haud profecto statuam in olympia meruisset. Decessit Athenis, centum ferè natus annos post Cheroniæ pugnam, non sustinens nuncium Atheniensium cladis. Ex Philostrato. Cicero uero in oratore sic ait: Isocratis domus cunctæ Græciæ quasi ludus quidam patuit, atq; officina dicendi. Magnus orator & perfectus magister fuit: quanquam forensi luce caruit: intraq; parietes aluit eam gloriam, quam nemo, meo iudicio, est postea consecutus. Is & ipse scripsit multa præclare, & docuit alios: & cum cætera melius quàm superiores, tum prius intellexit, etiã in soluta oratione cum uersum effugeret, modum tamen & numerum quendam oportere seruare. Ante hunc enim uerborum quasi structura & quadam ad numerum conclusio nulla erat. Cui siquãdo erat, apparebat eam dedita opera esse quæ sitam. Isocrates alius Amyclas ex Apollonia Ponti, discipulus & successor Isocratis supra dicti, orator & ipse nobilis: reliquit orationes quinque. Qui & una cum claris oratoribus certauit, orãdo in epitaphio Mausoli Artemisiæ uiri. Apophthegma ipsius illud. Frustra consulit alijs qui male se gerit, ex Suida. Isocrates & Machaon præfecti classis Corinthiorum in bello Peloponnesiaco contra Athenienses à Thucydide commemorantur. Isidorus præsul Hispalensis, patria Carthaginensis, fratrem habuit Leandrum, ad quem sunt Gregorij moralium libri: cui successit Herachio imperãte, uir non tam doctrina quàm uita philosophus: & in dicendo non tam rudis quàm inexercitatus. Scripsit de summo bono: de uicis illustribus: de uocabulis grammaticis, & etymologijs: historiam præterea ab Adamo usq; ad sua tempora: præterea res Longobardorum, & breuem quãdam cosmographiam.
- Isidorus orator** Isidorus alter Pelusiotes genere, uir philosophus & orator, scripsit epistolas ad tria milia, sacros enarrãtes libros, ut Suidas. Isis Ægyptiorum dea, cuius etiã sacra Romam translata, magna mollitiæ colebantur. Templum eius apud Terentum in campo Martio. Iohã hęc fuerat Inachi fluij filia, secundum Ouidij fabulam, quam à Ioue uitiatam & in uacantem mutatam Iuno agnouit: ei Argum centenis oculis custodem adhibuit: ne cum Ioue amplius congredereetur. Mercurius deinde fistula, iussu Iouis, Argum sopiens interfecit, qui in pauonem uersus, adhuc oculos antiquos indicat, in eiusq; tutela mansit. Iohã in Ægyptum exinde peruenit, ubi pristina resumpta forma, ob merita mōstratæ agriculturæ, pro dea culta est, Isidis nomine. Ismenias Thebanus apud regem Persarum pro Thebanis legatus, quum sciret consuetudinem regum eorum, nihil impetrare posse, nisi prius quis adorans procumberet: cum in regis conspectu fuit, anulum de industria ad pedes cadere permisit, quem se flectendo collegit. Atq; hoc modo & Græcorū dignitatē, & regis superbiam satisfecit. author Aelianus de uar. hist. Iunius Syluinus, & Q. Metellus Numidicus consilio Cimbrico fuere: quod prauè simul & infeliciter gestum, quum antea, tum ab eis est, ut Pedianus. Iunius Valens meruit in prætorio diui Augusti centurio, uehicula cum uelocibus donec exinanirentur sustinere solitus, carpenta comprehensa una manu retinere obnoxius contranitentibus summotis, & alia mirifica facere, quæ insculpta monumēto spectantur. Ideo M. Varro: Rusticellus, inquit, Hercules appellatus mulum suum tollebat. Plinius. Iunius Rusticus philosophus Stoicus, familiarissimus M. Antonini, cui imperator omnia publica priuataq; consilia solebat communicare. Quem etiã antea dum esset præfectus prætorij exosculatus est. Consulem iterum designauit. Denique defuncto statuam ei à senatu impetrauit. Capitulinus. Iudas frater Iacobi, paruam quidem quæ de septem canonicis epistolam reliquit: & quoniam de libro Enoch, qui apocryphus est, testimonium adsumit, à plerisque reijcitur: tamen auctoritatem uetustate iam & usu inuenit, & inter sanctas scripturas connumeratur. Hieronymus. Iudas alter scriptor, sub Seuero principe, de LXX. apud Daniele hebdomadis, pulcherrime differit: & historiographiam superiorum

periorum temporum, usque ad decimum eiusdem principis annum descripsit, in qua erroris
 arguitur, quod antichristi aduentum circa sua tempora futurum esse dixerit, ut quidam pu-
 tabant. Et hoc quoniam insectationis magnitudo mundum iamiam casurum minari uide-
 batur. Hieronymus. Iulius Hyginus natione Hispanus, nonnulli Alexandrinum putant: *Iulius Hy-*
 & a Cæsare Romam aduectum, Alexandria capta, studiose & auide imitatus est Corneli- *ginus*
 um Alexandrum grammaticum Græcum: quem propter antiquitatis notitiam, Polyhisto-
 rem multi, quidam historiam uocabant. Præfuit bibliothecæ Palatinæ, nec secus plurimos
 docuit: fuitque familiarissimus Ouidio poetæ, & Claudio Licinio consulari historico, qui
 eum admodum pauperem decessisse tradit, & liberalitate sua quoad uixerit sustentasse. Hu-
 ius libertus fuit Iulius Modestus, in studijs atque doctrina uestigia patroni sequutus. Tran- *Iulius mo-*
 quillus. C. Iulius senator, Græce res Romanas scripsit. author Liuius. Iulius item senator *destus*
 & martyr sub Commodio, sepultus in cœmiterio Calopodij. Iulius Firmicus Maternus *Iulius senator*
 Augusti tempore, nobilis mathematicus, tractatus edidit in prognostica genethliaca ele- *Iul. Firmicus*
 gantem, qui & temporum illorum eloquentiam referat. Ad nostram ætatem semifractus
 peruenit, non multis ante annis repertus. Iulius Frontinus ad Traianum libros quatuor *Iul. Frontinus*
 Stratagematum scripsit, & de aquis urbis. Iulius Capitolinus Diocletiani tempore, cui li- *Iul. Capitoli-*
 brum dedicat de Cæsarum uita, quem haud integrum habemus. Iulius Pomponius secun- *Iulius Pom-*
 dus, cui si longior contigisset ætas, clarissimū profecto nomen oratoris apud posteros con- *ponius*
 sequutus foret: adiecit enim atque adiciebat cæteris uirtutibus suis quod desiderari po-
 test. Id autem est, quod esset multo magis pugnax, & sæpius ad curam rerum ab eloquutio-
 ne respiceret. Hæc de eo & alia plura Quintilianus, cuius tempore floruit. Iulius Africa- *Iul. Africanus*
 nus orator concitatus, & in cura uerborum nimius, & compositione nonnunquam longi- *orator.*
 or, & translationibus parum mediocris. author idem. Iulius Africanus alter Christianus, *Iulius Africa-*
 quem plura ingenij monumenta reliquisse, & Eusebius lib. v. 1. & Hieronymus testantur. *nus historicus*
 inter quæ de temporibus libros v. epistolam ad Origenem, in qua ponit quod historia Su-
 sannæ quæ in Daniele est, ficta uideatur: cui Origenes rescripsit nequaquam Iudæorum
 commentis & fraudibus auscultandum: sed hoc solum pro certo habendum in sacris libris
 quod Septuaginta interpretes transtulissent, quoniam id esset solum autoritate apostoli-
 ca probatum. Aliam quoque epistolam de euangeliorum discrepantia. Iulius Viator *Iulius uiator*
 eques Romanus, è Vocontiorum gente fœderata: is pluribus annis aquæ subter cutem
 sulæ morbo prohibitus humore à medicis, naturam consuetudine fecit, atque in senectâ po-
 tu caruit. Plinius. Iulius Pollux Græcus author, scripsit ad Antonium Commodum di- *Iulius Pollux*
 ctionarium, non ex ordine literarum, sed rerum: uerbi gratia, In qua quæque re uocabula di-
 uersa reperiantur: quod apud Latinos nemo adhuc tentauit. Iulias plures, easque ex magna *Iulie impu-*
 parte impudicas legimus. Augusti filia & neptis, quas ille, Tranquillo teste, duo carcino- *dica*
 mara sua solebat appellare, uetuitque suo sepulchro inferri. Iulia ite Agrippina Neronis ma-
 ter: & alia Titi principis filia, cum qua Domitianus consuetudinem habuit: causaque ei mor-
 tis fuit, coactæ foetum disperdere, ut Plinius, Tranquillus, Iuuenalis: Cum tot abortiuis fœ-
 cundam Iulia uulnam Solueret. Alia Seueri principis uxor, Syra genere, forma conspi-
 cua, parum sequunda fama etiam uixit. Post uiri mortem Caracallam priuignum, nudam
 ei sese ostentando, ad secundum matrimonium paulatim adlexit, author Spartianus. Me-
 morantur tamen pudicæ nonnullæ. Cæsaris in primis soror & filia, hæc Pompeij, illa Bal-
 bi uxor, Augusti auia. Iulia quoque Mammea, Alexandri principis mater, laudatissima fœ- *Iulie sanctæ*
 mina, Syra genere, cuius auspicijs filius puer orbem terrarum sapientissime rexit. Fuere
 & sanctæ plurimæ ac martyres. Apud Barcinonem Iulia comes Eulaliæ item martyris sub
 præside Daciano capite truncata: ut author Adonius. Alia Carthaginensis, quam uxor De-
 siderij regis ex Corsica ubi passa fuerat, Brixiam traduxit, eius nomini cœnobio dedicato.
 Iulia item & Maxima sorores in Lusitania martyres. Inter socias quoque Vrsulæ, quæ un- *Iulianus*
 decim milia fuere, Iulia uirgo memoratur. Iulianus Cappadox genere, sophista Athenis *sophista*
 floruit, Ædesij sophistæ & Constantij principis tempore. Ad hunc omnis undique iuuentus
 discendæ rhetoricæ gratia confluebat, uiri magnitudinem & eloquentiam suspiciens. In-
 ter eius auditores, qui plures & excellentissimi uiri fuere, ij ferè uiri commemorantur: Pro-
 hæresius, Ephestion, Epiphanius Syrus, Diophantus Arabs, Ex Eunapio. Iulianus Chal-
 dæus

dæus uocatus Theurgus, filius Iuliani philosophi, illius qui scripsit de dæmonibus libros quatuor. Emicuit sub M. Antonino, scripsit Theurgica *πλεσικὰ λόγια* uersibus. Hunc memorant, quondam laborate siti Romanorum exercitu sub Marco Antonino, contra Marcomannos prouocasse nubes, unde imbres statim desiliere. Alij hoc ad Arnuphim sacerdotem Ægyptium referunt. Hęc Suidas. Eusebius uero in historia, hoc portentum aquarum, Christianorum, qui tunc in eo exercitu militabant, precibus & meritis refert. Iuliani principes duo: alter iuriconsultus, alter fidei desertor, inter imperatores dicentur. Iulianus, quem colimus inter sanctos, dicitur dum ceruum uenator insectaretur, ab eo ad se conuerso, parentes interfecturum portento se audijisse: quod euitare cupiens, procul à patria profectus, ob beneuolentiam seruitio demeritam, cuiusdam principis filiam cum ditione unius castri duxit uxorem, quò fortè parentes quæsitum filium ignari peruenientes, ab eius uxore, absente uiro, hospitio sunt recepti: ob illorum interrogatione cogniti, simul & eius thalamo collocati. Iulianus interim aduenit, ubi in thalamo hos uidit, improuiso mœchum putans cum coniuge, ambos interfecit. Re postea cognita, sese expiare cupiens, ad flumen quoddam uxore comite peruenit, ubi hospites Christi causa gratis nauicula trāsmittebat. Quapropter hospitio dicitur præeile bonique omnis auxilio ab hospitibus inuocatur. Fuit alter præsul Cenomanensis, qui putatur ille Simon leprosus hospes domini nostri. Alius eremita cognomento Chaba: de quo Theodorus in historia triperita dicit: Dum contemplationi uacaret diuini instinctu spiritus præuidit ac prædixit exitum Iuliani principis. Iuliana uirgo & martyr apud Nicomediam sub Maximiano. Iustus Tyberiensis ex prouincia Galilæa, conatus est & ipse Iudaicarum rerum historiam texere, & quosdam commentariolos in sacros libros componere. Sed hunc Iosephus coarguit mendacij. Constat autem illum eodem tempore scripsisse, ut author Hieronymus. Iustus, genere Afer, præsul Volaterranus, sub Leone primo pontifice, unà cum Octauiano socio Volaterras adplacuit: præsulque eius urbis factus, Ariana tunc eam peste laborantem curauit. Iustus, præsul Lugdunensis, qui se ab omni cura abdicato unà cum uiatore comite secessit in eremum: ad quem uisendum, Antiochus eius in ecclesia successor, profectus est: cadauerque eius inuentum, summo honore Lugdunum traduxit. Iustinus philosophus, è Neapoli urbe Palestinae, fidelissimus nostræ philosophiæ sectator, & in Græca disciplina eruditissimus, habitum philosophi pristinum retinuit, & ad M. Antonium apologeticon pro nostra religione scripsit: in quo de conuersatione sua ita disserit, Nam & ego, inquit, sectis Platonicis institutus, audiens Christianos infamari, animaduertensque ad mortem oppetendam, ac omnino toleranda supplicia impauidos, mecum considerabam eam animi uim in uitio aut luxuria nullo modo posse consistere. Quis enim aliquando uoluptarius mortem libenter amplectitur, quo scilicet ipsa libidine confestim careat, pro qua infamiam sustinuit? Scripsit & alia complura. Ex Eusebio libro quarto historiae. Is demum Christi causa martyr fuit, relatusque inter sanctos. Iustinus alter, qui Trogi epitomen fecit. Alius presbyter & martyr Romæ sub Decio, qui Sixtum, Laurentiumque sepulturae tradidit. Iustinæ uirgines & martyres duæ: altera Patauina genere & nomine, Vitalini regis filia, à sancto Prodocino præsule Patauino Christiana facta; deinde sub Maximiano gladio transfixa: cuius Paduæ uenerabile templum & eius nomine congregatio. Altera Antiochena, gladio etiam petita unà cum Cypriano præsule Antiocheno: Romam deinde translata: postremo Placentiam, ubi nunc requiescunt. Iuuenicus, presbyter Hispanus nobili genere ortus, quatuor euangelia hexametris, totidem libris. Tum nonnulla alia composuit sub Constantino Magno: ut author Hieronymus. Iuuenalis Aquinas, humili natus genere, poeta Satyricus, quod in suo poemate Paridem Pantomimum Domitiani, nonnullosque alios notasset, urbe honoris specie submotus fuit. Et iam octogenarius ad præfecturam cohortis in extremam Ægypti partem tendentis, missus. Verum breui post tempore sequuta mors.

Ad Neruæ usque tempora peruenit: ut eius carmine indicatur.
Iuuenalis, præsul Narniensis, ex Africa uenit, quum esset presbyter & medicus, populumque Narniensem Christianum fecit.

Iuliani principes
Iulianus martyr

Iuliana
Iustus Tyberiensis

Iustus Afer

Iustus præsul

Iustinus philosophus

Iustinus historicus
Iustinæ duæ

Iuuenicus

Iuuenalis poeta

Labienus

LABIENVS Cæsaris in Gallia legatus, qui magnas sub eo res gesserat, de-
 mum bello ciuili transfugit ad Pompeium: cui Cæsar eius bona quæ habe-
 bat in potestate, remisit. Lucanus. Dux fortis in armis Cæsareis Labienus e-
 rat, nunc transfuga uilis. Hic potissimū suasisit Pompeio, dubitanti inire Phar-
 salicam pugnam: ut in commentarijs. T. Labienus historicus, cuius scripta
 abolita fuere. Tranquillus in Caligula. T. Labieni, & Cordi Cremutij, ac Cæsij Seueri scri-
 pta, senatusconsulto abolita requiri, & esse in manibus lectitariq; permisit, quod maxime
 sua interesset, ut facta quæq; posteris tradantur. De his etiam Seneca in XI. controuersia-
 rum. Ista ingeniorum supplicia ut libri comburantur, post Ciceronem cœpere, quo tempo-
 re T. Labieni scripta ex senatusconsulto combusta sunt: quam contumeliam ipse Labie-
 nus non tulit, nec superstes suo ingenio esse uoluit, qui in monumenta maiorum suorum
 ferri se iussit, atq; illis includi, ueritus scilicet ne ignis qui nomini suo & libro subiectus e-
 rat, corpori negaretur. Idem in libros Cæsij Seueri factitatum, qui erat amicissimus Labie-
 ni. Cuius libros quum cremari uideret, Nunc, inquit, me urere oportet, illos edidici. An-
 tistius Labeo sub Augusto iuris quidem disciplinam principali studio exercuit, & consu-
 lentibus de iure publice responsitauit, cæterarumq; bonarum artium non expers fuit. In
 eius libris sororis etymologia reperitur, quasi seorsum nata, quod à domo in qua nata est
 separatur. Libertate fuit nimia, usq; eo ut Augusto iam principe ratum tunc pensumq; ni-
 hil haberet, nisi quod iussum sancitumq; in Romanis antiquitatibus legisset. Hæc ex Gel-
 lio. Augustinus uero II. de ciuitate: Labeo quem sacrarum & diuinarum rerum prædi-
 cant peritissimum, numina bona à numinibus malis cultus diuersitate distinguit, malosq;
 propitiari cædibus & supplicijs fatetur, bonos autem lætis obsequijs, qualia sunt cõuiuia,
 lectisternia. Laberium equitem Romanum, Mimorum poetam asperæ libertatis Cæsar
 quingentis milibus inuitauit, ut prodiret in scenam, & ipse Mimos ageret quos scriptita-
 bat. Sed potestas non solum si inuitet, sed si supplicet cogit: unde & se Laberius à Cæsare
 coactum, in prologo testatur uersibus qui à Macrobio ponuntur: ultimus ex his: Nimirum
 hoc hodie uno plus uixi die, quàm mihi uiuendum fuit. Seneca lib. VII. declamationum:
 Cæsar ludis suis Laberium produxit: demum quum equestri ordini reddidisset, isq; sessum
 iret, omnes ita se coarctarunt, ut uenientem non reciperent. Narratur & illa facetia, quum
 Ciceronem locum rogasset, & ille se excusans diceret, Anguste sedeo, respondisse fertur:
 atqui miror, cum duabus sellis sedere soleas. Lacydes Cyreneus nouæ academiæ prin-
 ceps, Archesilai auditor à puero, maxime studiosus, seueritatis insuper & paupertatis a-
 mator, tenuit ludum annis XXXVI. excessit ex paralyti Olymp. CXXXIIII. Suidas.
 Lamiarum familia Romæ illustris, Neroni infensa. Iuuenalis: Lamiarum cæde madden-
 ti. Apud Tranquillum in Domitiano de cæde Ælij Lamia legitur. Lamia item Ponti re-
 gina. Lamus Lestrigonum rex. Silius: Et regnata Lamo quondam Caieta. Lamia sunt
 item nocturna phâta smata instituta à Pico & Fauno & Numa ad terrorem. Lucilius: Ter-
 ricularum Lamias. Lamia quoque monstra in Libyco mari sunt, quæ naufragos ad littus
 quoddam desertum ad pulsos deuorant: ut Plato in politicis. Lasus, Herminæus genere,
 ciuitatis Achaia, Olymp. LVIII. regnante Dareo Histaspis. Hunc quidam loco Perian-
 dri inter VII. sapientes adnumerant. Primus de musica scripsit, primusq; Dithyrambos
 in certamen protulit, contentiosum dicendi genus. Suidas. Latro Porcius, genere Hispa-
 nus, condiscipulus Senecæ, Maximi auditor, nobilis declamator: cuius Seneca primo libro
 declamationū his uerbis meminit: Latro quum ad scribendum se concitauerat, iungeban-
 tur noctibus dies, & sine interuallo grauis sibi instabat: nō desinebat, nisi defecerat. Rursus
 quum se remissioni traderet, in omnes luxus & in omnes iocos resoluebat, post cenam lu-
 cubrabat. Memoria felix, nunquam illa quæ diciturus erat, ediscendi gratia relegebat, edidi-
 cerat illa quum scripsisset. Historiarum omnium summa notitia. Iubebat aliquem nomina-
 ri ducem, & statim eius facta recensebat. Solebat autem & hoc genere exercitationis uti,
 ut aliqua die nihil præter epithemata scriberet, alia uero nihil præter epipneumata, alia ni-
 hil præter sententijs translatiuis, de seculo, de delicijs, de crudelitate, & his similibus, & has
 supellectilem appellabat. Lactantius Firmianus, Arnobij discipulus, Diocletiani temporis
 Nicomediae rhetoricam docuit, ac penuria discipulorum, quod in Græca esset ciuitas,
 te, ad

Labienus dux

T. Labienus
historicusLabeo An-
tistius

Laberius

Lacydes

Lamiarum
familia

Aelius Lamia

Lasus

Latro porcius

Lactantius

- te, ad scribendum animum adplicuit. Scripsit adolefcētulus Symposium, & Africae Odeporinon ex Africa usq; Nicomediam hexametris uersibus: præterea quæ nunc extant, de institutione diuina aduersus gentes, de ira dei, de opificio dei, & alia complura non extantia. In extrema senectute præceptor fuit in Gallia Crispi, Constantini filij, qui postea à patre fuit interfectus: ut author Hieronymus. Hic ad magnâ dicitur deuenisse paupertatem. Taxatur ab eodem authore ut hæreticus in apologia contra Ruffinum his uerbis: Lactantius in libris suis, & maxime in epistolis ad Demetrium, spiritum sanctum omnino negat substantiam: & errore ductus Iudaico, dicit eum ad patrem referri, uel ad filium, & sanctificationem utriusq; personæ sub eius nomine demonstrari. Quis mihi interdicare potest, ne legam eius libros, quos aduersus gentes diligentissime scripsit, quod superior sententia de testanda sit? Ælius Lampridius scripsit de gestis imperatorum Romanorū ad Constantinum magnum. Leo Byzantius, auditor Platonis, sophista nobilis, Philippo contra Byzantium uenienti occurrens, Dic age, inquit, Philippe, quæ te causa trahit oppugnatum nostra mœnia? At ille, Amor, inquit, tuæ patriæ, qua uti potiar ueni. Leo excipiens, atque respondit, Non instrumento bellico, sed musico, amantibus est opus. Quo dicto ducem à bello Byzantio auertit: quum Demosthenes multa super hoc apud Athenienses, Leo uero pauca apud Philippum uerba fecisset. Posthæc quum Athenas legatus missus esset, agitatamq; uideret inter eos longa contentione seditionem, in concionem ascendens risum populo excitauit, obesus admodum uentricosusq; apparens. At ille nihilo magis perturbatus, Quid ridetis, inquit, Athenienses, quod uobis uidear pinguis? Scitote mihi uxorem longe pinguis simam esse, talesq; ac tantos quum sumus concordēs, breuis admodum lectulus capit, discordes ne tota quidem domus. Quod sanè uerbum tempestiue loco ad commotum populum paci restituit. Hæc nos è Philostrato conuertimus. Suidas uero de eodem ait, quod Philippus quum Leonem in expugnatione Byzantij præter omnis contrarium haberet, epistolas ad Byzantios scripsit calumniæ plenas, uti si uoluisset tantum dare pecuniæ Leoni quantum petebat, iam dudum urbe fuisset potitus. Ciues hoc accepto, domum eius circumsteterunt: ille sibi timens, laqueo uitam finiuit: parum quidem philosophiæ præceptis obtemperans. Scripsit res Byzantij ab eodem Philippo gestas. Leo Alabandeus scripsit historiam de Caribus libris quatuor, de Lycijs duo, artem rhetoricam, sacrum bellum Phocensium, & Bœotiorum, Suidas. Leonidas primus ille Spartanus memoratur, qui quatuor Lacedæmoniorum milibus apud angustias Thermopylarum, ingentem Xerxis exercitum uicit: quiq; teste Trogo, ait, Prandete milites, hodie apud inferos cœnaturi. Alter, Alexãdri pædagogus, parum Quintiliano probatus: cuius postea uitia Alexander nunquam deseruit. Tertiùs Byzantiorum dux, qui muros hostibus obsidentibus, quum Byzantij, qui uino dediti sunt, ganeas custodiae præuertissent, cœnopolia apud mœnia constituit, ut ibi firmiores haberet in officio milites, author Ælianus de uaria historia. Leonardus, genere Gallicus, à sancto Remigio præfule Remensi Christianus factus, ac deinde diaconus Lemouicensis, prope eandem ciuitatem nemus sibi delegit: in quo usq; ad extremum summa in abstinentia uixit: uinctos complures è custodijs ac compedibus prodigiose liberauit. Leontium, meretrix apud Gellium doctissima, quæ Theophrasti libris respondit. Leontij plures martyres. L. Cornelius Lentulus proconsul in Hispania, Annibal temporis, quum in fine belli rediret, ac in senatu de rebus ab se multos iam annos feliciter gestis differeret, triumphumq; peteret, res quidem triumpho dignas senatus cesebat: sed exemplum se à maioribus accepisse, ut qui neq; dictator, neq; consul, neq; prætor res gessisset, minime triumpharet: concessum tamen quanquam Ti. Sempronio Longo intercedente, ut ouans urbem ingrederetur. Tulit ex præda XLIII, millia pondo, auri LXXX, militibus ex præda CXX, asses diuisit. Liuius XLI. P. Cor. Lentulus quum in Auentinum fugisset C. Gracchi acies, pro republica multis acceptis uulneribus, hæc mercedem tulit, ne moreretur in urbe. Nam obtrectatorum morsibus compulsus à senatu legationem petere, habita oratione qua dijs supplicauit, ne iniuria hæc in ingratam patriam reuertetur, in Siciliaq; perseuerando compotem se uoti fecit. Valerius. Lentuli Cn. & P. circa Sullana tempora inter claros oratores à Cicerone scribuntur his uerbis: Cn. Lentulus multo maiorem opinionem dicendi actione faciebat, quam quanta in eo facultas: qui quum esset peracutus quæquam ex facie uidebatur, nec abundans uerbis: & si fallebat, in eo ipso sic inter

interuallis exclamationibus uoce suauis & canora admirando irridebat, calebat in agendo, ut ea quæ deerant non desiderarentur. Et tanquam Curio copia nonnulla uerborum, nullo alio bono tenuit oratorium locum: sic Cn. Lentulus cæterarum uirtutum dicendi mediocritatem actione occultauit, in qua excellens fuit. Non multo secus P. Lentulus: cuius & excogitandi & loquendi tarditatem tegebat formæ dignitas, corporis motus plenus & artis & uenustatis, uocis & suauitas & magnitudo. Sic in hoc nihil præter actionem fuit. Cætera etiam minora quàm in superiore. C. Lentulus Marcellinus nec unquam indifertus, in consulari pereloquens uisus est: non tardus sententijs, non inops uerbis, uoce canora, factus fati. author idem. Hic quum futuram ciuilem belli calamitatem præsentiret, in consulari ait: acclamate Quirites dum licet, quia statim iam nobis non licebit impune: quam uocem Pompeius dissimulauit. Valerius de libere dictis. Lentuli alij duo P. & L. consulares tempore Ciceronis, de quibus in Bruto ait: P. ille Lentulus iniuriarum nostrarum ultor, author salutis, quicquid habuit, quantumcunq; illud fuit, totum habuit à disciplina. Instrumenta naturæ deerant, sed tantus animi splendor & tanta magnitudo, ut sibi omnia quæ clarorum uiuorum essent, non dubitaret adsciscere. L. tamen Lentulus satis erat fortis: sed cogitandi non ferebat laborem. Vox canora, uerba non horrida sanè, ut plena esset animi & terrores oratio. Lentulus Spinter à Spintere histrione dictus, cuius similitudinem maxime referebat, teste Valerio. Præerat Asculi tempore belli ciuilem cum præsidio quod aduentante Cæsare repente destituit. Idem perijt, ut author Lucanus, in sinistro cornu, in pugna Pharsalica, postquam Pompeium adhortatus est, ut in Ægyptum aufugeret. P. Cor. Lentulus Sura prætor urbis comprehensus in coniuratione Catilinæ, ac strangulatus in carcere iussu consulis Ciceronis fuit, priuignus Clodij, quæ causa inimicitia postea inter eos fuit. Hic patrem habuit P. Lentulum summa in republica authoritate, principem senatus, ut Pedianus testatur. P. Lentulus, cui Cice. post mortem Pisonis filiam locauit, apud quem illa ex partu decessit. Cor. Lentulus ab Augusto missus contra Dacos, Cotisonem regem in citeriorem Danubij ripam in se irrumpentem repressit, quem regem tanti aestimauit Augustus, ut eius filiam in matrimonium peteret, illiq; suam Iuliam offerret. Læneus Pompeij magni liberus, & penè omnium expeditionum comes, eo defuncto schola se sustentauit, docuitq; in Carinis & Telluris æde: in qua regione Pompeiorum domus fuerat. Ac tanto amore erga patris mentionem extitit, ut Sallustium historicum, quod eum oris improbi, animo inuercendo subscripsisset: acerbissima satyra lacerauerit, Lastaurum, & Iurconem, & nebulonem, & popinarium eum appellans: præterea uita scriptisq; monstruosum, ac priscorum, Catonisq; uerborum eruditissimum furem. Traditur autem puer adhuc Athenis surreptus re fugisse in patriam, perceptisq; liberalibus disciplinis, precium domino suo retulisse: uerum ob ingenium & doctrinam manumissus. Tranquillus. Ti. Clau. Lemnius, Claudij Augusti libertus à studijs. Hæc inscriptio in sancti Hadriani templo legitur Romæ. Leontium meretrice contra Theophrastum scripsit scite quidem sermone Attico. De qua uide etiam in prologo Plinij. author Cicero de natura deorum. Lepidorum genus, uide inter Æmylios. Lænates, Læti, & Lanati, cognomenta sunt Romana, de quibus alibi diximus. C. Lælius, & Africanus inter raras amicitias, uterq; à Cicerone & eloquens & orator describitur in Bruto. Sed & foeminas quoq; in eorum domibus facundia Latini sermonis & elegantia præditas fuisse, idem & Quintilianus authores sunt. Hic in Hispaniam legatus Africano profectus, & in expugnatione Carthaginis nouæ, præpositus classi fuit: ut Liui. testatur. Idem missus à Scipione ad Syphacem legatus pro amicitia, tribunos peritissimos rei militaris specie seruorum secum duxit, explorandæ regionis gratia: ut ait Frontinus. In qua legatione Syphacem populo Romano amicum reddidit. Quem aliquanto post tempore ad Carthaginenses inclinantem spreto foedere, inita cum eo pugna, in potestatem redegit. Missus postremo à Scipione Romam cum Magone, cæterisque captiuis ex Hispania. Leander Abydenus, & Ero Sestia: quorum amores Musæus hexametris prosequebatur, quæ adhuc extant. unde Ouidij epistola materia mutuata est. Leander item præful Hispalensis, ad quem sunt Gregorij moralia scripta. Libanius sophista ex Antiochia curiæ Syriæ ciuitate, tempore Iuliani principis claruit: profectus Athenis sub Diophanto philosopho: ita tamen ut raro in ludum ueniret, raroq; cum alijs congregaretur, ac se tantum solus exerceret in declamando. Inde Constantinopolim profectus ludum aperuit,

C. Len. Marcellinus

P. & L. Lent.

Len. Spinter

Len. Sura

Len. pater

Len. Cicer., Cotiso

Læneus

Ti. Cl. Lemnius

Leontium

meretrix

Lepidi

Lænates

Læti

Lanati

C. Lælius

Leander &

Ero

Leander

præful

Libanius

- unde post aliquantulum tempus quorundam adolescentium gratia infamiam subiens, pulsus fuit, ac Nicomediam uenit. Indeque ob eandem causam rursus electus, in patriam sese recepit, ubi profitebatur, multosque reddidit in arte rhetorica uiros excellentes, inter quos Chrysostomus & Basilus fuere. Quamobrem in Iuliani principis dignationem ueniens, ab eo pluribus honoribus ornatus: praefectumque praetorii titulo tenus oblatum respuit, dicitans plus esse sophistam agere quam praefectum: in hoc gloriam cito perituram, in illo perpetuam esse. Iulianus quanquam magnis rebus occupatus, & magna ipse quoque dicendi ambitione teneretur, illius magnopere suspiciebat ingenium: quod eo etiam studiosius faciebat, ut eum Proaeresio sophiste, qui tunc apud eum agebat, & primum dicendi locum occupauerat, praeponebat. Ad quae certamina & Acacius & Thuscianus Phryx quotidie uocabantur. Decessit domi iam senex. Scripsit declamationes haud usquequaque pares illius ingenio, quippe qui in eo dicendi genere praepceptorem, uti supra narraui, neglexit: reliqua sane opera probatissima. Librum de progymnasmatibus edidit: inter quae quas uocant *ἐκπελάσσεις* uenuste persequutus est. Orationes praeterea & epistolas: in quo genere princeps inter Graecos facile apparet. Quae omnia ad nostram usque aetatem peruenere. Ex Suida &
- Liberatus** Eunapio, qui uitam etiam sophistarum scripsit. Liberatus Afer una cum uxore & duobus filiis, ac Crescentio presbytero martyrium passus in Africa insecratione Vandalica, auctor Africanus.
- Liciniorum familia** Liciniorum familia uetusta ac lata, diuersa sibi cognomina adsumpsit, Crassorum, & Lucullorum, qui suis dicuntur locis.
- L. Licinius Belutus** L. Licinius, L. filius Belutus, unus est quinque tribunus post reges exactos creatus: ut testatur Pedianus.
- C. Licinius Caluus** C. Licinius Caluus, & L. Sextius tribunus plebis legem promulgarunt, ut consules etiam ex plebe fierent. Eam legem cum magna contentione repugnantibus patribus, quum iidem tribunus per quinque annos soli magistratus fuissent, pertulerunt. Et primus omnium ex plebe consul, L. Sextius creatus est. Lata est alia lex, ne cuiquam plus quingentis iugeribus liceret possidere. Liuius libro VI. C. Licinius Stolo, gener Fabij Ambusti, cum consul lege sanxisset, ne quis amplius quam quingenta agri iugera possideret, ipse mille comparauit. Quare accusatus a M. Popilio Lenate damnatusque sua lege est. Liuius libro VII. Valerius item. Hic Stolonis cognomen adeptus, ut refert Columella, quod agriculturae diligentissimus fuerit, plantasque & arbores ablaqueare & resectis fructibus, quos stolones uocant, curare solebat. Licinius Porcius praetor, eo tempore quo Annibal cum Salinatore & Nerone pugnabat ante aduentum consulum multa industria, nunc angustias locorum occupando, nunc hostile agmen turbando, Asdrubalis in Italiam tunc primum uenientis iter obstruxerat, ut Liuius XXVII. Hic ferius poeticam Romae cepisse dicit, ut auctor Gellius. Licinius tribunus militum sub Claudio Marcello.
- C. Licinius sacerdos** C. Licinius sacerdos deiectus a Scipione Aemiliano cenfore.
- Licinus Macer** Licinus Macer praetorius repetundarum reus, quum nuncium accepisset se reum, & M. T. Ciceronem causam contra eum agentem, putans perisse sua bona, posseque hastae subijci, quod forte manu habebat faucibus suis uinculo coarctatis, poenam moriendo praeparauit. Auctor Valeri. de mortibus non uulgaribus.
- Licinus Tonsor** Licinus, Augusti tonsor praediuus, sepultus uia Salaria ad secundum lapidem nobili monumento: de quo illud distichon, Marmoreo tumulo Licinus iacet, at Cato paruo, Pompeius nullo, credimus esse deos. Horatius in poetica: Tonsor Licino.
- Q. Ligarius** Q. Ligarius de quo Pompeius libro primo digestorum, Q. Tubero a causis agendis ad ius ciuile transiit, maxime postquam Q. Ligarium accusauit, nec obtinuit apud Caesarem. Is est Ligarius, qui quum Africae oram teneret, infirmum Tuberonem adplicare non permisit, nec aquam haurire: quo nomine eum accusauit, & Cicero defendit. Plutarchus quoque in hanc sententiam: Fertur Caesar in hac oratione Ligarium prorsus condemnare decreuisse, sed processu orationis, quum in his uerbis, Quid enim Tubero ille tuus districtus in acie Pharfalica gladius agebat: cuius latus petebat: quis erat sensus: & reliqua: ita mente alienatus, ut libelli quos tenebat e manibus deciderent, reumque contra propositum absolueret. Liuius, gens plebeia, consularibus tamen multis, aliisque magistratibus floruit. Cuius princeps Liuius Salinator familiam illustrauit, auctor Traquillus. Hic primo cos. de Illyrijs triumphauit. Deinde ex inuidia peculatus reus ab omnibus tribuibus excepta Metia, condemnatus in exilium abiit uoluntarium: unde longo tempore sordidatus, promissaque barba moratus fuerat. Vergete Italiam Annibale reuocatus, factusque cos. cum Claudio

cum Claudio Nerone inimico statim causa reipublicæ sibi conciliato, de Asdrubale trium-
 phauit. Censor cum eodem collega omnes tribus excepta Metia ararias reliquit, stipen-
 dio priuauit: hoc tantum crimine, quod & prius cum iniuste condemnassent, & postea tan-
 tos honores non recte tribuissent. Quodq; in eadem censura, salis uectigal primus omni-
 um commentus esset, Salinatoris cognomen accepit. Cæcilius & Liuius uigesimonono.
 Liuius Drusus, hostium duce Druso cominus trucidato sibi suisque cognomen indidit.
 Proprætor è prouincia Gallia aurum Senonibus olim in obsidione Capitolij datum, nec
 ut fama est repetitum à Camillo, retulit. author Tranquillus. Huius abnepos Liuius Dru-
 sus collega C. Gracchi in tribunatu, ob eximiam aduersus Gracchos operam resistendo a-
 gratiæ legi, patronus senatus dictus est. authores Tranquillus in Tyberio, & Plutarchus
 in Graccho. Huius filius, M. Liuius Drusus, eodem teste Tranquillo, qui simili dissensio-
 ne diuersa à patre sensit: multaq; uarie moliens ab aduersa factione interficitur. Cæcilius
 uero de eodem sic refert: Liuius genere & eloquētia magnus, sed ambitiosus & superbus,
 ædilis munus magnificentissime edidit, & Rhemnio collegæ quædam de utilitate reipu-
 blicæ suggerenti: Quid tibi, inquit, cum republica nostra? Quæstor in Asia nullis insigni-
 bus uti uoluit, nequid ipso esset insignius. Tribunus plebis, Latinis ciuitatem, plebi agros,
 equitibus curiam, senatui iudicia permisit. Nimia liberalitatis fuit. Ipse etiam professus, ni-
 hil cuiquam ad largiendum præter cælum & cœnum reliquisse. Itaq; cum pecunia ege-
 ret, multa contra dignitatem fecit. Magulsam Mauritaniam principem ob regis similitudinem
 profugum, accepta pecunia à Bocho prodidit. Quem ille elephanto obiecit. Adherbalem
 filium regis Numidarum, obsidem domi suæ sumpsit, redemptionem eius à patre sperans
 occultam. Cepioni inimico actionibus suis resistenti collum in comitio obtorsit, ut multus
 efflueret sanguis è naribus. Deinde ex gratia in inuidiam uenit. Nam plebs acceptis agris
 gaudebat, expulsi dolebant. Equites in senatum lecti lætabantur. Senatus permissis iudi-
 cibus exultabat: sed societatem cum æquitibus ægre ferebat, unde Liuius anxius ut Latino-
 rum postulata differret, qui promissam ciuitatem flagitabant, repente in publico concidit,
 siue morbo comitiali, siue hausto caprino sanguine semianimis domum relatus. Vota pro
 illo publice suscepta sunt per Italiam, & quum Latini consulem in Albano monte interfe-
 cturi essent, Philippum admonuit, ut caueret. In senatu accusatus, quum domum se recipe-
 ret, immisso inter turbam percussore corruit. Inuidia cædis apud Philippum & Cepionem
 fuit. Cæcilius. Liuius Andronicus, Liuij Salinatoris libertus, cuius filios erudit, ab eo
 demq; ob ingenium libertate donatus, ut author Eusebius. Primus Romæ fabulam dedit.
 C. Claudio cæci filio, & M. Tuditano consulibus: anno ipso antequam natus esset Ennius:
 post urbem uero conditam D X IIII. Cicero in Bruto. Liuius historicus Patauinus na-
 tus est anno ab urbe condita D C X C IIII. Quo & M. Messala orator. Excessit Paduæ
 anno IIII. imperij Tyberij, ætatis autem L X X. Hunc Caius princeps tanquam uerbo-
 sum insectabatur, Pollio uero tanquam Patauinitatem redolentem. Quintiliano magnope-
 re laudatur. Eumq; Herodoto comparat, in concionibus præsertim, suadetq; pueris edis-
 scendum, ut Ciceronis imitatore. Nam & ipse Liuius ad filium scribit, ut Ciceronem
 imitetur, aut ei quàm maxime similem. Solet nasci quæstio inter eruditos: An Cicero si
 historiam fuisset aggressus eum superasset: multosq; habet uterque adsertores. Lycur-
 gum Eratosthenes & Apollodorus non paucis annis antiquiorem, prima Olymp. osten-
 dunt. Timæus duos apud Spartiatis Lycurgos dicit fuisse: diuerso tamen tempore. Eo-
 rum utriusque res gestas ob gloriam in alterum referri, & uetustiore non procul ab Ho-
 meri temporibus fuisse. Igitur peregre telluris multum obiuit. In Cretam primum uenit:
 indeq; poetam quendam Thaletem Spartam misit ad conciliandos animos disciplinæ:
 postea in Asiam profectus: demum ad Ægyptios: unde ritus plurimos militiæ domiq; aptos
 transtulit ad Spartiatis. Et ut Aristocrates etiam tradit, peragrata Africa atq; Hispania ad
 Indos penetrauit. Inter præclara eius instituta illud memorat, Lacedæmonijs fecisse ut agri
 æque diuiderentur, uitædæ inuidiæ gratia, seruandæq; in ciuitate æqualitatis. Sustulit præ-
 terea conuiuiorum apparatus & mensas lautiores: unde ocium omne cupiditasq; diuitiarum
 nascitur. Quare diuitibus infensus usq; adeo, ut hæc in concione suades inuaderetur, fugi-
 ensq; in templum, ex eo ab uno ex his adolescēte audacior Alcandro nomine, oculo effosso
 uulne-

Liuius Drusus

Liuius Drusus
Trib.M. Liuius
DrususLiuius An-
dronicusLiuius hi-
storicus

Lycurgus

- uulneraretur. Quem casum Lycurgus dicitur more philosophi tulisse. Sed & adolescenti à ciuibus ei oblato pepercisse. Ea de causa templum Mineruæ Ophthalmidis apud Selpium Laconia locum dicauit, ut author est Pausanias. Lacedæmoniorū pueros quum primum duodecimum annum attigissent, iussit discalciatos ambulare, cubitareq; lectis storaceis palustrisq; arundine. Ita demum efferaciores fieri ac reipublice utiliores. Excessit in Creta ubi ab initio sponte ac perpetuo secesserat, sumpto iureiurando à populo, nequid de suis legibus commutaret, donec redisset. Quapropter post mortem iussit cineres disijci, ne solutus quandoq; sacramento populus leges solueret, si mortuum in ciuitatem retulissent. Reliquit filium, qui & ipse sine liberis decedens, finem attulit generi. ex Plutarcho & Trogo.
- Lycurgus rex Nemeæ** Lycurgus alter rex Nemeæ regionis Hypsipylen regis Thoantis filiam nato suo nutricem adhibuit, author Papinius in Thebaide. Lycurgus rex Thraciæ Bacchum deum esse negabat. Quapropter eum contemnens dum conatur uites amputare, sibi crura incidit. **Lycæon Arcadiæ rex**, quod hospites trucidaret & Ioui mortalis peregrini specie, membra humana epulanda dederit, ab eodem in lupum mutatus est, & à suis canibus in uenatione dispersus. **Lycon ex Troade Stratonis discipulus** è Theophrasti schola: huius in dicendo suauitatem nomen maxime demonstrat, quod addita litera, G, Glycon sit cognominatus: habitu fuit mollis & delicatus. Quatuor huius nominis memorantur, Primus Pythagoricus. Secundus hic. Tertius uersificator. Quartus epigrammaton poeta, ex Diogene. **Lycophron poeta patria Chalcidensis**, Soclis seu Lyci historici filius inter septem poetas, qui Pleiades dicebatur à numero stellarum, Philadelpho Ptolemæo receptus. Erant autem hi, Theocritus, Aratus, Nicandrus, Eantides siue Apollonius, Philecus, Homerus iunior, Lycophron, author Suidas. Scripsit poema quod uocant Alexandram, opus in primis obscurum, utpote Cassandræ uaticinantis: quam & Alexandram uocabant. Priamus pater hanc uaticinijs penè furentem incluserat turri, dimisso solo nuncio, qui audita tantum ab ea referret. Nuncius igitur audita refert. Hic opus totum uersatur, historias continet plures: ab Hercule enim & rebus Troianis exorditur, usq; ad Alexandrum Macedonem uenit. Deinde procedens usq; ad finem poematis, Phœnicum res, unde bellum inter Græcos & Barbaros ortum prædicit. Eum enarrauit in primis Io. Zezus. **Linus teste Diogene Thebis natus Mercurio Musaq; Vrania**, scripsit solis & lunæ cursus, animaliumq; ac fructuum generationes. Namq; in primo statim uersu operis, initia rerum altius repetens, cuncta simul nata memorauit. Quem sequutus Anaxagoras, principio facta simul omnia dixit, eaq; mente adcedente composita. Interemptum dicunt ab Apolline sagitta: cuius huiusce modi narratur epigramma: Candida purpureis redimitum tempora sertis Thebanum Vrania continet urna Linum. Virgilius tamen in Bucolicis eum Apollinis filium dicit. **Lysander dux Lacedæmoniorum inuictissimus**, cuius ductu Athenienses cum duce Conone illam nauali pugna cladem acceperunt. Ex quo Athenæ semidirutæ, impostumq; iugum triginta tyrannorum postea fuit. Per Thrasybulum exulem Atheniensem postea eiectioni, ac decem alij surrogati: moxq; illi quoque à Lysandro expulsi sunt & Athenæ tyrannorum iugo liberatæ. Emicuit eo tempore quo & Pausanias & Agesilaus Lacedæmonij, eodemq; in bello militauere. Cecidit in acie superatus ab Atheniensium duce Conone in bello Thebanorum terrestri pugna, ubi alter dux Lacedæmoniorum Pausanias in exilium suspectus proficiscitur. **Lysander in rebus gestis, ac factione & animi magnitudine, ex nostris Sullæ comparatur**, in Plutarchi Parallelis. **Lysias Syracusanus genere, Cephali filius, Ctesia discipulus**, unus è decem oratoribus, natus est Athenis, quò pater se transtulerat, æqualis Demostheni. Puer iam in Thurios coloniam migravit. Redijt annos natus quadraginta septem. Interq; principes habitus ea tempestate oratores, eius uero orationes feruntur supra nonaginta: styli puritate & elegantia cunctis, præter Isocratem præstat: scripsit quoque conciones & epitaphia & epistolas, de arte item rhetorica. Cicero autem in Bruto de ipsius stylo sic ait: Lysias gracile dicendi genus sectatus est: quanquam in eo sunt sæpe lacerti, sic ut fieri nihil possit ualentius, uerum tamen est genere toto strigosior. Habet tamen suos laudatores, qui hac ipsa subtilitate delectentur. In libro autem de Fi. eum oratione locupletem, rebus uero inanem uocat. Quintilianus autem sic: Lysias subtilis atque elegans, & quo nihil (si oratori satis sit) dicere queas

perfectius: nihil est inane, nihil adcersitum, puro tamen fonti quàm flumini propior. *Lysippus* Sicyonius nobilis sculptor in honore apud Alexandrum, à quo tantum fingi uolebat. *Lysippus* etiam poeta comicus. Dramata eius *Bacchidæ*, *Thyrsocomus*, ut author *Athenæus*. *Lysistratus* Sicyonius *Lysippi* frater primus similitudines è gypso reddere instituit, ad effigiem exprimere: ante eum pulcherrimas tantum facere studebant. Creuitq; res tantum ut nulla signa statuæ ue sine argilla fierent. Quo apparet antiquiorem hanc fuisse scientiam quàm fundendi æris. *Plinius*. *Lysimachus* *Agathoclis* filius è successoribus *Alexandri Magni* *Pergamo* præfuit: ubi thesauri regis fuerunt. Hic illustri quidem *Macedoniæ* loco natus, uirtute illustrior fuit: amore literarum ac philosophiæ ardebat adeo ut *Callisthenem* tunc ab *Alexandro* in ærumnis collocatum, ac cum cane in cauea clausum de uirtute differentem sapius audiuerit, poculumq; ei ac uenenum remedium miseriæ optanti, propinauerit. Quod ægre ferens *Alexander* *Lysimachum* leoni obiecisse dicitur: sed ille uiribus fretus rem posteris prodendam egit, manum amiculo conuolutam in os leonis inferens, adreptaq; lingua feram exanimauit, quo factio uehementius postea *Alexandro* dilectus & apud eum in honore maximo fuit. Præterea *Lysimachiam* urbem condidit quæ post annos *XXXII*, terræmotu euerfa ipsi stirpiq; eius exitium portendit. Nam breui post tempore *Agathoclen* filium fortissimum, per quem bella multa feliciter gesserat, nouerca *Arinoe* *Ptolemæi* sorore instigante ueneno sustulit. Ob quam immanitatem populi ab eo defecere, unde & ortum inter eos bellum in quo *Lysimachus* cecidit annos natus *LXXX*, postremus omniū suorum cum uarijs casibus antea liberos quinque amisisset. *Macedoniæ* regnum ad *Seleucidas* translatum. Ex *Trogo* libro *XV*. *Lysimachus* *Acarnan* *Alexandri* pædagogus secundas post *Leonidam* obtinuit, nullo urbanitatis genere præditus, nisi quod se *Phœnicem*, *Alexandrum* *Achillem*, *Philippum* *Peleum* appellabat: author *Plutarchus*. *Lysimachus* *Aristidis* iusti filius, cuius meminit *Demosthenes* in oratione *ἡγομένη* *ἰσχυρῶς* *ἰσχυρῶς*. Huic ob merita patris erga rempub. qui propter abstinentiam & iustitiam pauper admodum decesserat, data sunt publice centum talenta, ut author *Plutarchus* in *Aristide*. *Lolliorum* etiam *Romæ* genus, & nomē admodum celebre. Inter quos *M. Lollius* magna apud *Augustum* authoritate fuit, ad quem *Horatius* scribit: *Troiani* belli scriptorem maxime *Lollii*. Eius etiam memoria *Ferentini* adhuc in turri quadam legitur marmoris inscripta. *M. Lollius* *C. filius* *cos.* *A. Hirtilius*, *A. F. Funda* faciunda coætauerūt. Eidemq; probauere. *Lollia* *Paulina*, *C. principis* uxor tertio quadragesimæ extimatam tunicam ex margaritis habuisse fertur: uti *Solinus* & *Plinius* authores. Hanc *Tacitus* filiam fuisse dicit *M. Lollij* consularis supra memorati. *Lollianus* *Ephesius* & scholæ & populo præfuit *Atheniensis*. Prætor enim fuit, qui magistratus antiquitus in bellis delectus habebat. Nunc autem rei frumentariæ præest. *Epicheremata* magnopere laborauit inuenire, & inuenta distincte loqui idoneus. Dicebat extemporaliter *Isæi* imitatione quem audiuit. Imago eius *Athenis* erat in foro. author *Philostratus*. *Longinus* philosophus *Syrus* *Palmyra* ciuitate præceptor *Zenobiæ* *Palmiræ* reginæ: interfectus deinde ab *Aureliano* in eius urbis direptione, apud omnis de se relicto desiderio: uti *Vopiscus* testatur. *Longinus* miles simul cum *Mergisto* & *Acesto* ad *Christi* fidem inductus à *Paulo* apostolo ad supplicium proficiscente. Ante hunc dicitur & ex militibus unus extitisse, qui *Iesum* crucifixum hasta percussit, & ob signa & prodigia subsequuta *Christianus* factus, postremo martyr. Habeo authorem qui dicat hoc nomen ab illius officio *Græce* uocatum fuisse ob hæc uerba: *ὁ δὲ εἰς τὸν σταυρῶν λόγῳ αὐτὸ τὸ πλεύρα ἐνυξέ*, quod pro lonche, id est, hasta *Longinum* putant dictum. Hic est quem *Mantua* sepultum esse dicunt: quo sanguinem ille dominicum ex humo delectum tulerat. *Lucretiorum* genus patritium. *Sp. Lucretius* *Tricipitinus* *Lucretiæ* pater, in locum demortui *Bruti* in consulatu collega *Valerio* publice susceptus, cum maior iam natu esset, nec uires suppeterent ad obeunda munera consularia, intra paucos dies moritur. In cuius locum *Horatius* *Pulsillus* susceptus est. *Liuius* secundo. *T. Lucretius* consul, cum eodem *Valerio* iterum consule fuit: ut idem. *L. Lucretius* *Tricipitinus* cum *T. Veturio* *Gemino* consul contra *Volscos* profectus, nobilem retulit triumphum, eorum nomine propè deleto, decem milibus, & *CCCCXXX*. caesis, exposita q; deinde omni præda in campo *Martio*, ut suum quisq; per triduum cognitum abduceret, reliqua uendita cui domini non fuere. Triumphauit de *Volscis* *Equis*q;. Triumphantem secutæ sunt

Lysippus

sculptor

Lysippus

poeta

*Lysistratus**Lysimachus**Lysimachus**Alex. pæd.**Lysimachus**Aristides**Lolliorum* gens*M. Lollius**Lollia* pau

lina

*Lollianus**Longinus* phi

lophus

Longinus

martyr

*Sp. Lu. Trici**pitinus**T. Lucretius**L. Lucretius*

- sunt legiones. Alteri consuli datum, ut ouans sine militibus urbem ingrederetur. *Liui. lib. 111.* Lucretius ædilis cadauer Ti. Gracchi in Tyberim proijci iussit. *Q. Lucretius Vispillo* in priuatis causis acutus & iurisperitus & concionibus aptior quàm iudicijs, ut Cicero. *Lucretius Asella* Sullanarum partium, qui Marium Præneste obsederat, quod præter eius uoluntatem consulatum sit petere ausus, ad turbandum reip. statum, à L. Ballieno centurione iussu Sullæ in medio foro occisus est. Quod cum populus indignè ferret, Sulla aduocata concione se iussisse dixit, *Liuius in epitome Macedo. Pædianus.* Lucretius poeta ob philtra dicitur perijisse, hausto amatorio poculo ob amorem fœminæ in furorè uersus: eius poema sectam imitatur Epicuream. *Lucretia* inter Tarquinos dicitur. *Lucullorum familia* Licinios ascita. Eius nullum qui claritatem habuerit priorem lego quàm L. Licinium Lucullum qui temporibus Scipionis Æmyliani pauloante initium belli Punici fuit Cos. cum A. Posthumio Albino. Ii cum delectum se uere agerent, nec quenquam gratia dimitterent, à trib. pleb. qui pro amicis suis uacationem impetrare non potuerunt, in carcerem coniecti sunt. *Lucullus* deinde in Hispaniam missus. Cui postea Claudius Marcellus successit, cum omnes Celtiberiæ populos pacasse uideretur. *Vacceos, Cantabros, aliasq; in eadem Hispania nationes subegit, ut Liuius lib. XLIX.* Huius igitur filij siue nepotes, *Lucius & Marcus Luculli* fuere; quorum L. disertus, ac diues munus quæstorij amplissimum dedit. *Per Murenam in Asia classem Mithridatis, & Ptolemæum Ægypti regem consuli Sullæ conciliauit. Prætor Africam iustissime rexit: aduersus Mithridatem missus collegam Cottam Chalcedone obsessum liberauit, Cyzicon obsidione soluit, Mithridatis copias ferro & fame adflixit, eumq; regno primū suo, id est, Ponto expulit. Deinde rursus cum Tigrae Armeniæ subueniente, magna felicitate superauit. Post hæc ocio se tradidit: ubi magnificentia uillarum, conuiuiorum sumptu, uestium numero ac pulchritudine, præterea signorum ac tabularum ornamentis, omnes quacuncq; tempestate superauit. Paulatim deinde alienata mente desipere cœpit, tutela eius M. Lucullo fratri permessa, hæc Cæcilius. De eodem Plutarchus etiam ait, qd facundia clarus fuit. Præceptorē habuit Antiochum Ascalonitam ueteris Academiæ. Scripsit Græco sermone bellum Marsicū: quo ipse unā cum Sulla interfuit. Militiæ uero ipsius par gloria. Siquidem consul cum M. Cotta ad bellum Mithridaticum est profectus, ubi primū magno fœnore Asiam liberauit. In eoq; bello maximis rebus gestis Tigrae cæterisq; expugnatis Pompeium non belli sed penè triumphij successorem habuit. Triumphauit tamen quāuis aduersante Memmio. Ocio deinde se tradidit. Apudq; Baias lacum maiore impensa excauauit q̄ uillam extruxerat. *Lucilius Balbus* in dialogo Ciceronis de natura deorum, Stoicorum partes tuetur: in quibus tantos progressus fecit, ut in eodē libro ponitur, qd excellentibus comparetur Græcis. *Lucilius miles* Bruti domesticus atq; fidus: qui cum apud Philippos inclinatā iam aciem uideret, sese pro Bruto obtulit, ut spatium ei fugiendi daret. Ductusq; ad M. Antonium pro Bruto, ut apparuit fraus: collaudatum eum Antonius ob fidem apud se tenuit, quem non minus postea sibi fidelem sensit atq; Bruto fuerat. *Plutarchus in Bruto. C. Lucilius* poeta, ut *Gell. in XXVII lib. testatur* tēpore 11. belli Punici emicuit. De quo *Quintil. hæc scribit: Primam insignem Lucilius laudē in Satyra est adeptus, qui quosdam ita deditos habet amatores, ut eum non eiusdem modo operis authoribus, sed omnibus poetis præferre non dubitēt: ego quantum ab illis, tantum ab Horatio dissentio, qui Luciliū fluere lutulenter, & esse aliquid quod tolerare possis putat. Nam eruditio in eo mira & libertas, atq; inde acerbitas, & abūde salis. Horatius tersior & magis purus. Lucillus Senecæ familiaris è Pompeijs oppido Cæpaniæ fuit adeo philosophiæ deditus, ut quæstor cum esset Siciliae, magnam temporis partem ab officijs publicis uacans studijs incumberet. *Lucilla* M. Antonini & Faustinae filia, *L. Antonini Veri* uxor, marito superstes, iterum nupta Pōpeiano maximo uiro, remanētibus ei principatus insignibus: uidelicet in sella imperatoria sedebat. Ignē de more præferabat permitte Commodo fratre. Verum cum postea hæc sibi ablata doleret, in eum coniurauit, unā cum Quadrato nobili adolescente, cum quo stupri consuetudinem habere putabatur. Deprehensa igitur & una cum coniuratis ab eo interfecta: author *Herodianus in Commodo.* Eius in antiquis nummis imagines reperiuntur hac inscriptione: *Lucilla Augusta M. Antonini & Faustinae filia. Altera Lucilla* longe felicior uirgo & martyr sub *Valeriano & Gallo imp.* Filia hæc *Nemestri* tribuni, oculis capta, à diuo *Stephano* pont. luminibus restituta. *De***

ta. Deinde Christiana cum tota familia facta. Aliam supra in Flora narraui. Luciae ite duae *Luciae duae*
 martyres: altera uirgo Syracusana, altera Romana uidua iam annis $\times \times \times \times$. una cu Ge
 miniano, quem a lymphatione liberatum ad fidem deduxerat, gladio caesa est sub Diocle/
 tiano. Lucina uirgo item Romana diues admodu, circa ea fere tempora Christianos sum *Lucina*
 ptibus iurabat, martyresq; in agro suo sepeliebat. Eius Romae sepulcrum in templo Seba/
 stiani adoramus. Moriens, ecclesiam heredem reliquit sub Marcello pontifice. Lucianus *Lucianus*
 sophista Samosatenus ob mores Atheos cognominatus, sub Traiano principe. Cum apud *sophista*
 Antiocheam Syriae caufidicus esset, atq; in ea arte plane decoxisset, se ad scribendum dialo/
 gos conuertit, lacerandamq; Christi religionem, ubi sane ridiculus apparet. Obisse dicitur
 a canibus, uti par fuit, laceratus, author Suidas. Hic quu antea Christianus esset, postea de/
 fertor religionem incessit, nihil ex ea cosecutum dicuitans, nisi ut nomen eius corrumpere/
 tur, ex Lucio Lucianus factus. Initio nanq; dialogorum de se plura loquitur. Quod uili ge/
 nere ortus a patre ad Auunculum statuarium discendi gratia missus, ut primum caelo in/
 doctis manibus nobile marmor fregisset, ac ob eam causam acriter uapulasset: nocte inse/
 quenti duas ei imagines in somnis uiderit apparentes. Alteram statuariam se adfirmatem
 esse pluraq; ex arte pollicentem emolumenta. Alteram eloquentiam maiora promittentem,
 quam relicta prima secutus sit. Dialogi eius sane uerbis elegantissimi, sed rebus magnope/
 re excussi, ubi quasi Pyrrhonica profitetur nihil adfirmans, omnia ridens. Quod sane ipse
 suo hoc tetrastricho manifestat. *Luciani mar-*
 Λυκιανὸς τὰ δ' ἔγραφε, παλαιὰ τε, μωρὰ τε εἰδώς, μωρὰ γὰρ ἀνδρώπῃς *tyres duo*
 οὐδὲ μὲν ἀνδρώπῃσι διακριδὸν ἔστι νόημα, ἀλλ' ὁ σὺ θαυμάζεις, τῶν ἑτέροισι γέλωσ.
 Lucianus presbyter & martyr apostolorum discipulus in Galliam una cum Dionysio mis/
 sus, & ab eodem Beluaceu, praesul factus. Lucianus alter uir disertissimus presbyter Antio/
 chenus adeo inter nostros scribendo sacrosq; libros emendando profecit: ut in hoc genere
 exemplaria laudata Luciana appellarentur. Feruntur eius de fide libelli & breues admodum
 epistolae. Decessit martyr Nicomediae sub Maximiano, sepultusq; Helenopoli Bithyniae.
 author Hieronymus. Addit Suidas, hunc Hebraica lingua doctissimum fuisse, sacrosq; li/
 bros multis coactis exemplaribus multis in locis emendasse. Lucius poeta Hispanus, cuius *Lucius poeta*
 Martialis meminit: Luci gloria temporum tuorum, Qui Gramum ueterem Tagumq; no/
 strum Arpis cedere non sinis disertis. Lucius ceber Tarrensis (Tarra enim Cretae oppi *Lucius Tar-*
 dum) de prouerbis Graecis tria uolumina scriptitauit, author Stephanus gramaticus, eius *rensis*
 nunc epitomen habemus. Sed hos facile superauit is Lucius, qui praesul fuit Alexandrinus *Lucius praesul*
 sub Theodosio, post Athanasium. Scripsit uariarum hypotheson libellos, ut author Hiero/
 nymus. Lucifer praesul Caralitanus cum Pancratio & Hilario Rom. clericis ad imp. Con/ *Alexandrinus*
 stantinum a Liberio pontifice pro fide missus, quum uellet sub nomine Athanasij Nicenam *Lucifer*
 damnare fidem, ab eodem imp. in Palaestinam relegatur. Lucas Medicus Antiochensis ut *Lucas*
 eius scripta indicant, Graeci sermonis non ignarus fuit. Pauli apostoli sectator & comes, a
 quo edoctus scripsit euangelium, Actus quoq; apostolorum. Reliqua sane ipsius inter apo
 crypha, uixit annos LXXIII . cum coniugio, sepultus Constantinopoli, quo transla/
 tus fuit una cum Andreae apostoli ossibus, anno $\times \times$. Constantij principis. Hieronymus.
 L. Luscius Sullanarum partium centurio damnatur, quod tris caedes proscriptorum Sulla *L. Luscius*
 fecisset. Diues propterea factus. Nam amplius sexcenties possedit. Paedianus.

R. VOLATERRANI COMMENTARIORVM
 VRBANORVM LIBER XVII

MACRIANORVM familiae uiri Romae in auro & argento, mulieres *Macrianorū*
 uero in reticulis in dextrocherijs, & in omni ornamentorum genere *familie*
 Alexandrum Magnum exsculptum semper habuerunt, quod dicun/
 tur iuari in omni actione, qui eum gestant in auro uel argento. Ex his
 fuere Macrianus pater, & filius, & Quietus alter filius, qui Caesares
 appellati fuere tempore Galeni, ponunturq; inter $\times \times \times$. tyrannos,
 qui mox interfecti sunt. Pollio. Macedonius Arrianae sectator haere *Macedonius*
 teos, Constantij principis fauore expulsis orthodoxis Constantino/
 politanus